

கடவுளை பேர்தல்

சில ஆற்மீதுக் குந்பிபுகள்

தாட்சாய்க்கி

L 12783

71

தடவுண்டாரு பேரூதல்

சில ஆண்மீகக் குறிப்புகள்

பொது நூல்கள்
காக்டவில்

தாட்சாயணி

கடவுள்ளாரு பேர்தல்

சில ஆண்மீகக் குறிப்புகள்

பொது நூலங்கள்
காக்டனில்

துட்சாயனி

ஏ
ப
ஏ

மீரா பதிப்பகம்
(86ஆவது வெளியீடு)
291/6 - 5/3 A, எட்வேர்ட் அவெனியூ,
கொழும்பு 06.
தொ.பே: 0775342128, 2582539

நால் விபரம்

நால் தலைப்பு	: கடவுளோடு பேசுதல் சில ஆண்மீக்க குறிப்புகள்
வகை	: பல்துறை
ஆசிரியர்	: தாட்சாயணி
தொடர்பு முகவரி	: பிரேமினி சபாரத்தினம், பெரிய அரசடி வீதி, சங்கத்தானை, சாவகச்சேரி.
பதிப்பு விபரம்	: முதல் பதிப்பு - டிசம்பர் 2009
உரிமை	: ஆசிரியைக்கு
பதிப்பு	: மீரா பதிப்பகம், 5/3 A, மழுரா கோர்ட் - 04, எட்வேர்ட் அவெனியூ, கொழும்பு - 06. தொ.பே.: 0775342128, 2582539
அச்சிட்டோர்	: தரங்ஜி பிரின்டஸ், நாவின்ன, மஹரகம்.
விலை	: ரூபா 200/-
நன்றி	: நமது ஈழநாடு

மணந்துரை

ஸமுத்து இலக்கியத் துறையின் ஏழாந் தலைமுறையில் தோன்றிய வீச்சுமிக்க படைப்பாளிகளுள் முதன்மைப்படுத்தத் தக்கவர் தாட்சாயணி எனும் புனைபெயரில் எழுதிவரும் பிரேமினி சபாரத்தினம். ஏலவே, “ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்”, “இளவேனில் மீண்டும் வரும்”, “தூரப் போகும் நாரைகள்” போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளினுடாக மிக்க அதிர் வினை ஏற்படுத்தியவர்.

2007இல் மீரா பதிப்பகத்தினுடு வெளியான “இளவேனில் மீண்டும் வரும்” எனும் இவரது சிறுகதைத் தொகுதி அவ்வாண்டிற்கான வட மாகாண சாகித்ய விருதினை வென்றது. “ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்” எனும் இவரது முதலாவது நூல் 2004இல் ‘ஞானம்’ விருது பெற்றிருந்தது. இவரது பல சிறுகதைகள் முதற் பரிசினை வென்றதற்கும் அப்பால், கலந்து கொள்ளும் போட்டிகளிலெல்லாம் ஏதோ ஒரு பரிசினைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் தகுதிமிக்கவராக இவர் விளங்கினார். உள்நாட்டில் மட்டுமல்லாது சர்வதேசீதீயில் நடாத்தப்படும் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டும் தனது திறமையினை நிருபித்தவர் தாட்சாயணி. இதற்கு இலண்டன் பூபாளராகங்கள் சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது “பொறி” எனும் சிறுகதை முதற் பரிசு பெற்றமை தக்க சான்று.

இவ்வாறாக ஈழத்துச் சிறுகதைப் பரப்பில் தனக்கென ஒரு தனி அடையாளத்தினை ஆழமாகப் பதித்த தாட்சாயணி, முற்றிலும் வேறுபட்ட துறையொன்றில், அதுவும் முத்தி நிலை பற்றிப் பேசுகின்ற ஒரு முகத்தோடு, இப்படையலை அறுவடை செய்வதே இந்நூல் பெறும் முக்கியத்துவம் எனலாம்.

தாட்சாயணியின் எழுத்து நடை, எடுத்தாழும் விடயம், கையாண்ட யுக்தி போன்ற பிரதான மிக்க அம்சங்கள் யாவுமே, அவர் தேர்ந்தெடுத்த துறைக்கேற்ப உருமாற்றும் பெற்றிருப்ப தோடு. ஆன்மீகத்தில் அவரது அர்ப்பணைப்பு மிக்க தேடலையும் உணர்த்துவதாக இந்நூல் அமைந்திருப்பது மிக முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

ஜம்புலன்களையும் தன்வயமாக்கி கொண்ட ஒருவர், தனது பக்தி நிலையில் எவ்வாறு சகலதையும் நோக்குகிறார், எல்லாவற்றையும் எவ்வாறு உணர்ந்து கொள் கின்றார் என்பதைப் பிரதிபலிப்பதாக தாட்சாயணியின் உரைநடை இந்நூல் முழுக்க விரவியுள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது.

தனது அறிவியல் சார்ந்த ஆழமான மனப்பதிவுகளை தனது ஆன்மீகப் பயணத்திற்கு சமாந்தரமாகத் தாட்சாயணி நகர்த்திச் சென்றாலும், நூலில் அதிகாரப்பட்டு நிற்பது ஆன்மீகக் குறிப்புகளும், அது சார்ந்த சிந்தனைகளும் தான்.

கருவறையில் தொடங்கும் இந் நவீனம் மாற்றங்கள் பலவற்றை உள்வாங்கி இறுதியில் மரணத்தின் வாசலில் முற்றுப் பெறுகிறது. கடவுளுக்கும், மனிதனுக்குமான உறவினைப் போற்றி நிற்கும் இடைப்பட்ட பதினாறு படிநிலைகளும், மானுட வாழ் நிலைகளாகி, பல்வேறு அனுபவங்களைப் பிரத்தியேகமாக வாசகர்களுக்குப் போதிக்கின்றன.

குறித்த ஒரு மதம் சார்ந்ததாக அன்றி எம் மதத்தினரும் வாசித்து அனுபவிக்கத்தக்கதாகவும், சர்வதேசத்திற்கும் பொருந்ததக்கதாகவும் தற்கால சிக்கல்களினாடு அத்தியாய ங்கள் விரிவடைந்து செல்வது நூலிற்கு ஒரு கணதியை வழங்கு வதற்கும் அப்பால், அதனை மேலும் கவாரசியமுழுடையதாக்கு கின்றது.

கடவுளின் அருகே... மிக அருகே வாசிப்போரையும் அழைத்துச் செல்ல முயன்று, அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளார் தாட்சாயணி. இத்துறையில் அவரது பரந்துபட்ட ஆற்றலும், கவித்துவமிக்க எழுத்து நடையும் பல இடங்களில் சிலிர்க்க வைக்கின்றன.

தாட்சாயனி எதிர்காலத்தில், இன்னும் சில நாட்களில், குறிப்பிடத்தக்கதோர் நாவலாசிரியை ஆகவும் மிஸிர வல்லவர் என்பதனைக் கட்டியவ் கறுவதாகவும் இந்நால் அமைந்திருக்கின்றது என்றும், வேண்டுமானால் நிறைவாகக் கறலாம்.

சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், திறனாய்வு, ஆய்வு, நாடகம், அழகியல், உளவியல், நலவியல், சிறுவர் இலக்கியம், சினமா என தன் எல்லைகளை அகலப்படுத்தி நூல்களை வெளிக்கொண்டும் மீரா பதிப்பகம், “கடவுளோடு பேசுதல்” எனும் தாட்சாயனியின் இந் நூலினை தனது 86ஆவது பதிப்பாக அறுவடை செய்வதன் மூலம் தனது வளர்ச்சியின் மற்றுமோர் பரிமாணத்தை எய்தி நிற்கிறது எனத் தாராளமாகவே கூறிக்கொள்ளலாம்.

- புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

‘மீரா பதிப்பகம்’,
5/3 A, மதுரா கோர்ட்,
எட்வேர்ட் அவைனியூ,
கொழும்பு - 06.

25-12-2009

உள்ளடக்கம்

1.	உயிராஞ்சலி.....	01
2.	மாற்றம்	08
3.	பாதை	12
4.	வழித்துணை.....	16
5.	தாகம்	21
6.	விடுதலை.....	24
7.	புகழின் பிடிக்குள்.....	28
8.	அலைதலின் காலம்	33
9.	யாசகம்	38
10.	வழிகாட்டி	42
11.	பூக்களின் வாசம்	46
12.	மாறாத இளமை	51
13.	மாயத்தீவு.....	56
14.	வருங்கையின் தடங்கள்.....	61
15.	கடைசி விருந்தாளி.....	65
16.	மரணத்தின் வாசவில்.....	68

உயிராஞ்சலி

பொது நாலகம்
வெள்ளூர்

உன் கருவறையில் தீபங்கள் ஓளிர்கின்றன.

தீப ஓளியில் உன் வதனங்காணும் ஆவல் என்னுள் கிளைத்து வளர்கிறது. உனது முகம் தெரியவேயில்லை.

விகசித்து, விகசித்து ஓளிரும் உன் வதனத்தை எதற்காக நீ மறைக்கிறாய்? கண்ணை மூடி அமர்கிறேன். கண்களுக்குள் உன் தீப ஓளி கோடி ஜாஜ்வல்யமாய் ஓளிர்கிறது. அதில் உன் புன்னகை தெரிகிறது. எனக்குள் உன் விஸ்வரூபம் வளர்கிறது.

கண் திறக்கிறேன். ஒரே இருட்டு வெளியில், முன் தோன்றிய உன் முகத்தில் இருட்டுப் படர்ந்திருக்கிறது.

நீயா இப்படி இருட்டானாய்...? உன் முன் ஓளிர்ந்த கடர் என்னவாயிற்று? நீதானா அது...

என் மீதே நம்பிக்கையற்றுத் தளர்ந்து போகின்றேன்.

கண் முடுகின்ற போது கூடின் பிரகாசம் கண்ணைப் பறிக்கிறது.

கண் திறக்கிற போது இருட்டுள் உன் முகம் கரைந்து விடுகிறது.

கண்ணை மூடி உன்னைப் பார்ப்பது சுகமாயிருக்கிறது.

வெளியே இருள்... உள்ளே ஓளி... இதை நீ மட்டும்தான் சாத்தியப்படுத்தியிருக்கிறாய் எனக்கு...

இல்லாத ‘ஒன்றை’ நான் கனவு ‘காண்பதாய் உலகம் என்னை எச்சரிக்கை செய்கிறது.

நினைவின் தழும்புகள் அடிக்கடி துன்புறுத்தப் பார்க்கின்றன.

ஏழு கடல் களுக்கு அப்பாலிருந்து உனது குரல் கேட்கிறது...

கடவுளோடு பேசுதல்
உயர்ந்த மலைகளுக்கு அப்பாலிருந்து கேட்கிறது.

அடர்ந்த காடுகளுக்கு அப்பாலிருந்து கேட்கிறது.

உனது குரல் ஆழந்த அமைதியை ஊடுருவி வருகிறது...

அலைகளின் இரைச்சலை ஊடறுத்து வருகிறது...

ஒரு புறமாய் மனதைப் பரவசமாக்குகிறது.

மறுபுறத்தில் வேதனையைப் பரிசளித்துப் போகிறது.

உனது குரல் நாதமணியிசையாய் மனதை வருடுகிறது.

உடைந்து நொறுங்கும் கண்ணாடிச் சிற்பத்தின் ஓசையாய் உயிரைக் கீறுகிறது.

நான் மௌனத்திற்கடியில் என் சொற்களைப் பத்திரமாய்ப் புதைத்து வைத்திருந்தேன்...

ஒவ்வொன்றாய் புதையல் எடுக்க முயல்கையில் உன் காதுகளைப் பொத்திக் கொள்கிறாய்!

இதுவரை பத்திரமாய் புதைத்து வைத்த சொற்கள் இனியாருக்காக...?

கண்ணிர்துளிகள் எனைச் சுற்றி இறுக்கும் கயிறுகளாகி விட்டன.

உன்னை எப்படி அனுகுவதென்பது தெரியவேயில்லை....

மௌனம் சுக்கல்களாகி, வார்த்தைகள் பீறிடுகையில் நீ மௌனமாகிவிடுகிறாய்...

வார்த்தைகளுக்கடியில் சிக்கிக் களைத்து மௌனமாய் மீள்கையில் நீ என் வார்த்தைகளை எங்கெங்கோ தேடுகிறாய்!

ஒரு கையில் கத்தியோடும், மறு கையில் மருந்தோடும் வந்து கொண்டிருக்கிறாய்!

நானும் தான் அறியாப் பொழுதில் கத்தி வீசியிருக்கிறேன். எனினும் கொட்டுண்ட குருதி கண்டு கலங்கி அதற்கு மேலும் கத்தி வீச்க்கூடாதென்று கட்டுப் போட்டிருக்கிறேன் காயத்திற்கு.

நீ கத்தியோடு வருகிறாய்...

செய்த தப்பிற்கு தண்டனை தரப்போகிறாயா...?

நீ கத்தியோடு வருகிறாய்!

கொட்டுண்ட இடத்தில் குருதி கசிகிறது!

உன் மருந்தை மட்டும் ஏன் ஒழித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் இன்னும்....

எனக்குத் தெரியும் உனது மறு கரத்தில் நீ, பஞ்சம் மருந்தும் வைத்துக் கொண்டு தானிருக்கிறாய்...

துடித்துப் பதைக்கும் இந்த வலி கண்டும் ஏன் இன்னும் இளகாதிருக்கிறாய்...?

அவ்வளவு இரக்கமற்று நீ இருக்கக்கூடும் என்று இன்னும் தான் இந்த மனம் நம்பவில்லை.

உனது கருணைக்கு ஏங்குகிறது மனம்.

உனது தரிசனங் காணத் துடிக்கின்றன கண்கள்.

உனது ‘உண்மையின் குரல்’ கேட்கத் தவிக்கின்றன செவிகள்.

நீ மட்டும் இருட்டுள் இருட்டாகவே உறைந்திருக்கிறாய்.

உன் முகங்காட்ட மறுக்கிறாய்.

உன் குரலை அந்தியமாக்குகிறாய்.

இலக்கில்லாமல் அலைந்தேன்.

எது ‘மெய்ப்பொருள்’ எனப் புரியாமல் கண்டவற்றுள்ளாம் தேடினேன்.

என்னை உன் திசை நோக்கி ஈர்த்தாய்.

எங்கெங்கோ நீயிருந்தாய்.

நீ இருக்கும் இடங்களைல்லாம் தேடிவந்தேன்.

இருக்குமிடங்களிலெல்லாம் மாயமாய் மறைந்து மறைந்து ஒளிர்ந்தாய்.

அழுது கொண்டு உன் சந்திதிக்கு வந்த போது அருளேறிப் புன்னகைத்தாய்...

உனக்குள்ளா ‘அருள்’ வீசிற்று என்பது தெரியாதபடி கல்லாய் இறுகியுமிருந்தாய்...

நீ சிரித்தாலும், வெறுத்தாலும் உனைத் தேடி வந்து கொண்டுதானிருந்தேன்.

உனது ஆலயம் குளிர்நிலவில் முழுகிக் கிடக்கிறது.

வெயில் காய்ந்து வந்த போது, இளைப்பாற உன் நிழல் கிடைத்தது.

இப்போது ‘போ’ என்கிறாய்.

உன் நிஜம் மறைத்துச் சோதனை செய்கிறாய்!

நீ ‘பொய்’யென்று நம்பி நான் போய்விட வேண்டுமா?

இந்த உலகத்தைப் போலவே நானும் சாதாரணமாக உன்னை விலத்திப் போய்விட வேண்டுமா...?

உனது தீபம் இன்னும் மனதுக்குள் ஒளிர்ந்து கொண்டு தானிருக்கிறது. வெளியே கருமிருட்டு... உனது முகம் எப்படி மறந்து போயிற்று? உலகில் ஆரவார இரைச்சல் உனது நிஜத்தை அள்ளிக் கொண்டு போயிற்றோ...?

சுயநலங்களும், ஆசாபாசங்களும் உன்னிடம் ஒளிர்ந்த ஜீவிதத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போயினவோ...?

உன்னிடம் எனக்காகவே மட்டும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த அருட்துளி எங்கு போயிற்று...?

உலகின் எந்த விளிம்பில் அந்த ஒளி சிந்திச் சிதறிப் போயிற்று?

உனது முகத்தில் வழிந்த ஒளி காணாமல் போன பிறகு தானே இப்படி இருட்டோடு இருட்டானாய்!

நீ அழைத்த குரல் கேட்டுத் தாமதமாய் வந்ததாலா அந்த ஒளி நழுவிப் போயிற்று?

நழுவிப்போன அந்த ஒளியைத் தேடுகிறேன்...

எந்தக் கடலுக்கடியில், எந்த மீன் குஞ்சின் வயிற்றில் அந்த ஒளி பதுங்கியிருக்கிறது...?

எந்தப் பச்சை மலையின் உச்சியில் ஒரு ஒளிப்பொட்டாக அது எட்டிப் பார்க்கப் போகிறது...?

பறந்து கொண்டிருக்கும் எந்தப் பறவையின் அலகுக் கிடையில் அது இசையாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது...?

எல்லாமுமான உனது ஒளி மறைந்து போகுமா...?

எல்லாவற்றிலுமே கடர்விடும் உன் தர்மம் கற்பூரமெனவே கரைந்து போகுமா...?

கருணையின் வடிவமென, உயிர்களுக்கு மீட்சிதரும் உன் சத்தியம் காலத்தின் முன் கைகட்டி நிற்குமா...?

இல்லை... கிரகணம் மறைக்கிறது.

உனது ஒளியின் வீச்சைக் கண்களில் அறைவதற்காக நீ இருட்டையும் உன்னோடு ஜக்கியப்படுத்திக் காட்டுகிறாய்.

உனது ஒளியின் மகிழமையைக் கண்கள் புரியவேண்டும் என்பதற்காக விழிகளில் வேதனை சொரிகிறாய்!

இன்னும், நம்பிக்கை தகராமல் விழி முடிய தரிசனத்தில் ஸயித்திருக்கிறது மனது.

கண் முடிய தியானம் கலைத்துக் கல்லெறிகிறது காலம்.

நிஜத்துக்குத் திரும்பு என்கிறது உலகியல்.

எது நிஜம்...? திறந்த விழிகளுள் தெரியும் இருட்டா...?

முடிய விழிகளுள் தெரியும் ஒளியா...?

எனது கண்களுக்குள் தெரிகின்ற ஒளிமட்டும் போதாதே - உன்னை நான் உலகிற்கு நிறுபிக்க...

உனது ஒளியை நீ புறத்தேயும் வழிய விடமாட்டாயா...?

எல்லாரும் காண உன் ஒளியை நீ நிருபிக்கமாட்டாயா...?

பொய்யுள் வாழ்ந்த வாழ்வைத் தள்ளி இனி ‘மெய் வாழ்க்கை’ உணர்த்தாயோ...?

காற்றில் ஏற்றப்பட்ட சருகென உன் முன் வந்து விழுந்தேன்.

அழுதலாய் அமைதி தந்தாய்.

இப்போது நீயே காற்றாகி எற்றுகிறாய்... ‘எங்கேயாவது போய்க்கொள்’ என்கிற மாதிரி...

உன் இன் விழுந்த சருகு இனிப் பறப்பது உள்ளங்களம்...?

உனது பாதங்களே சமர்ப்பணம் என்றான பிறகு போக்கிடம் தான் இனி ஏது?

உலகளவிற்குப் பரந்திருந்தது உன் அருள்.

உனது அருள் நிழலிலிருந்து நான் தான் சற்று விலகிப் போனேன்.

திடுமென்று உன் நிழலின் ஈர்ப்பில் திரும்பி வருகின்ற போது பாதை நீளமாய்த் தெரிகிறது.

உனது நிழல் விலகி, விலகிப் போய்க் ‘கண்ணாழுச்சி’ ஆடுகிறது.

உனது சந்நிதியில் தீபங்கள் ஒளிர்கின்றன.

இடையில் ஒரு திரை விழுகிறது. அது உன்னை மறைக்கப் பார்க்கிறது.

செய்த தப்புகளுக்குத் தண்டனை என உன் காட்சி எனக்கு மறுக்கப்படுகின்றது.

திரை விலகுமென்றெண்ணி உன்னைக் கண்முடித் தரிசிக்கிறேன். திரை விலகுமா...? திரையை விலக்காமலே நீ இறுகிப் போய்விடுவாயோ...?

உன் தரிசனம் சித்திக்காமலே போகக் கூடுமோ...? இருந்தாலும் கண் முடிக் காத்திருக்கிறேன்.

பொது நாலை

கொக்களை

தாட்சாயணி

7

ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் தீபங்களைக் காற்று அணைத்து விடாதபடி கைகளால் பொத்தியபடி காத்திருக்கிறேன்...

மெளனத்தில் இடறுகின்றன வார்த்தைகள்.

இருட்டுக்குள் தடுமாறுகின்றன பாதங்கள்.

வார்த்தைகளற்று சுவடுகளற்று அசையாமல் விழித்திருக்கிறது உன் மனம்.

ஒரு சின்ன ஒசையெனினும், உன் உயிர்ப்பை எனக்குப் புலப்படுத்திவிடுமென... அந்த மயிரிமூயின் நுட்பமான ‘உயிர் அசைப்பிற்காய்க்’ காத்திருக்கிறேன்...

உனது எளிமை என் மனதைக் கொள்ளள கொள்கிறது.

அழுவாரமாய் நீ பவனி வரும்போதெல்லாம் ஒதுங்கி ஒரமாய் நின்று பார்க்கத்தான் முடிகிறது!

மற்றவர்கள் கலைந்து உன் அலங்காரம் கலைத்து, எளிமையாய் நீ இருக்கையில் தான் நான் உன் முன் வந்தமர்கிறேன்...

உனது அலங்காரங்களுக்கப்பால், உனக்குள் ஜோலித்த அந்த மென் கடரின் அசைவைத் தானே இத்தனை நாள் மனதுக்குள் போற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்போது, உன்னுடைய ஒளியையும் ஓர் ஆபரணமென எண்ணிக் கழற்றியெறிந்து விட்டாய்...

உனக்குள் உன் உயிரோடு கலந்த ஒன்றெனவேயிருந்த அதை நீ மறந்து போய்விட்டாயா...?

இல்லாவிட்டால் நீயும் காலத்தோடு இசைந்து போக முடிவெடுத்துவிட்டாயா...?

இன் நும், வெறுவெளியிலும், அலையிலும், உன் தொலைந்து போன ஒளியைத் தேடுகிறேன்.

அந்த ஒளிப்புள்ளியைச் சிறையெடுத்து, உன்னுள் அதைத் தங்க வைக்கும் வரைக்கும் கண்கள் மூடி உன்னை ‘என்னுள்ளே’ காண்கிறேன்.

●

மாற்றம்

காலம் புரள்கிறது.

நீ யாசகம் கேட்ட காலம் போய் இப்போது நான் யாசிக்க வேண்டி இருக்கிறது!

நீ செல்வந்தனானதும், நான் வறிஞனானதும் ஒரு சமூர்ச்சிக்குள் நடந்து முடிந்துவிட்டது.

உனது கர்வம், அலட்சியத்தின் முன் நான் தலை குனிந்து நிற்கிறேன். ஓர் இரவு... விடிவதற்குள் நான் வறிஞனானேன்! நீ செல்வந்தனானாய்!

இப்போது, உனது வாசலில் நான் இரந்தபடி நிற்கிறேன்.

உலகம் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

உலக நியதி தனக்குத் தானே வகுத்தபடி இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இது வரைக்கும் மழை என்பது சந்தோஷமாய்த்தான் இருந்திருக்கிறது. எனக்கு...

மழை அழித்த கிராமங்களைப் பார்த்த பிறகே மழையின் கொடுரம் புரிகிறது!

அளவு மீறிப் பெய்கிற மழை அழித்துவிடுகிறது எல்லாவற்றையும்.

நீயும் அப்படித்தான் எல்லையின்றிய உன் வார்த்தைகளை இறைக்கிறாய்.

ஒரு மழையின் சந்தோஷமேன நினைக்கிறாய் அவற்றை.

மழைத்துளிகளாய் உன் வார்த்தைகளை விசிறும் போதே, நீ உனக்குள் ரசித்துச் சிலிர்க்கிறாய்... இங்கே ஒரு மலர்வனம் வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்து கொண்டிருப்பதை அறியாமல்...

ஆனால்... மழையின் கொடுமையை நானும் அறியாமல் தானிருந்தேன்... உன் வார்த்தைகளைக் கேட்காதவரைக்கும்...

மழை ஓய்ந்த பிறகும் துன்பம் தருமே வெள்ளம். நீ ஏன் அளவுமீறிய மழையானாய்!..

காலையின் கிரணங்கள் அற்புதமாய் ஒளிர்கின்றன.

அப்போதெல்லாம் விடியலை ஆசை தீர் ரசித்தவன் நான்.

நடசத்திரங்களின் ஒளிர்வு பற்றியும், சூரியனின் வள்ளன்மை பற்றியும் கணக்கிலடங்கா கற்பணைகளில் தினைத்தேன்.

இப்போது விடியல்சுட இருட்டாய்த்தானிருக்கிறது.

பசித்தவனுக்கு எங்கே அழகின் அருமை புரியப்போகிறது!

யாசகம் ஒரு போதுமே எனக்குப் பிடித்ததில்லை.

உனக்கும் யாசகம் பிடிக்காமலிருந்திருக்கலாம்.

எனினும் நீ என்னிடம் யாசிக்க வேண்டி வந்தது.

நீ இரந்த போது கூட... உன்னை இரக்கும் நிலையில் பார்க்கப் பொறாமலே என்னிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் உன்னிடம் கொடுத்தேன்.

நீ என்னிடம் எதையுமே இரந்து பெறக்கூடாது என்றே விரும்பினேன். அப்படி என்னியதற்காகவா இப்போது என்னை இரக்க வைக்கிறாய்.

காத்திருந்து, காத்திருந்து, மீண்டும், மீண்டும் ஈட்டிய என் செல்வங்களைச் சுருட்டிக் கொண்டாய். என்னுடையதை விட அதிகமாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டாய்!

பின்பொரு வேளையில் எதுவுமே மிச்சமின்றி என் கண்ணின் ஒளியைக் கொள்ளையடித்தாய்.

என்னை உன் காலடியில் யாசிக்க வைக்கிறாய்!

எனக்குப் பிடிக்காதிருந்த ஒன்றைச் செய்கிறேன்.

உன் வாசலில் கையேந்தி நிற்கிறேன்.

என்னுடையதை எனக்கே கொடுத்துவிடு.

நாளைய விழியலின் சிவப்பை ரசிக்கவும், வின் மீன்களின் ஒளிர்வை ரசிக்கவுமாவது எனக்கு என் விழிகளின் ஒளி வேண்டும்.

என்னை என் போக்கில் விடு. நான் போகிறேன்.

அதற்கு முதல் என் செல் வங் கண்டு மறைத் து வைத்திருக்கின்ற என் விழிமுத்துக்களைக் கொடுத்துவிடு.

நானும் தான் எவ்வளவு பாவியாகிவிட்டேன்.

யாசகம் கொடுத்தவனிடமே யாசகம் கேட்கின்ற நிலை ஏன் வந்தது...?

உன்னிடத்தில் அலட்சியம் தெரிகிறது.

வாசவில் ஒருவன் நிற்பது கூடத் தெரியாமல் நீ உன் பாட்டில் பாடிக் கொண்டிருக்கிறாய்...

அந்தப் பாடல்கள் என் செவிகளில் நெருப்பை ஊற்றுகின்றன.

நீ யாசித்த போதும் சில பாடல்களைப் பாடினாய்! அவை என் மன்றத் அசைத்தன.

இரண்டிற்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு...!

நான் திரும்பி நடக்கிறேன்...

காத்திருந்து, காத்திருந்து வலித்த கால்கள் திசையறியாமலே நடக்கின்றன.

அயலிலே உன்னைப் போல இன்னும் எத்தனையோ செல்வந்தர்களின் வீடுகள். ஒரு வீட்டின் முன்புகூட நிற்கத் தோன்றவில்லை.

நீயே உன் கதவைத் தாழ்போட்ட பிறகு எந்தக் கதவைத் தான் நம்பிக்கையோடு தட்ட முடியும்...?

அத்தோடு என்னுடைய எந்தப் பொருளும் அவர்களிடம் இல்லையே நான் உரிமையோடு கேட்பதற்கு...

களைத்தப் போன கால்கள்... நிலத்தில் சரிகிறேன்.

நிலவு வானுக்கு வருகிறது...

இந்த நிலவு எத்தனை அழகாயிருந்தது அப்போது...

இப்போது அது உனக்கு அழகாயிருக்கக் கூடும்...

எனக்கு அழகாயில்லை... அது ஒரு நாளைக்குத் தேயப் போகிறது எனும் உணர்வே வருத்துகிறது.

தேய்வை உணராமல் சிரிக்கும் நிலவு...

ஒரு நாளில் தன் அழிவை உணராது சிரிக்கும் மனிதம்...

நாளை இந்த உலகம் மறுபடி புரளக்கூடும்!

காலம் தன் மாற்றங்களை மறுபடி, மறுபடி திருப்பக்கூடும்!

ஒரு கணம் போதும்! எல்லாமே மாறிப்போவதற்கு! எல்லாமே, சிதறிப் போவதற்கு...

எனினும், அப்போதும், நீ என்னிடம் யாசிக்கும் நிலை வர வேண்டாம்... உன் பாடல் என் மனதை அசைக்க வேண்டாம்...

இரத்தவின் துயரைப் பரிபூரணமாய் உணர்ந்ததால் சொல்கிறேன்.

இனியொரு பொழுதில் யாசிப்பின் நிழல் கூட உன்னைத் தொட வேண்டாம்.

ஒரு பொழுது... ஒரு கணம் போதும்... எல்லாமே மாறிப் போவதற்கு!

பாதை

எனது பாதையில் முட்கள் இடறுகின்றன.

கால்களில் குருதி வடிகிறது...

இதுவரைக்கும் மலர் சொரிந்த பாதையில் தான் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

மெத்தென்ற பாதை... அந்த மலர்களை மிதித்ததாலா இன்று முட்கள் கேள்வி கேட்கின்றன.

எந்தப் பாதை யார் வசம் இருக்கிறது...? எத்தனை பாதைகள் பிரிந்தன...?

எனது இலட்சியத்தை எட்டவைக்கிற பாதை என எண்ணி ஒன்றைத் தெரிந்தேன்.

அந்தப் பாதையிலேயே நடந்தேன். அதில்தான் மலர் சொட்டிக் கிடந்தது.

சாலையோர் மரங்களிலிருந்து நடக்குந்தோறும் மலர் சொரிந்தது. வாசனை மலர்கள். சந்தோஷம் கரைபுரஞும் பயணம்.

எனினும் சூடமுடியாத மலர்கள்... கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உதிரும் மலர்கள் குறைந்து கொண்டு வந்தன. மலர் மரங்களின் எண்ணிக்கை அருகிக் கொண்டு போகிறது.

வறண்ட வெளியில் முள்மரங்களின் ஆதிக்கம் கூடுகிறது.

முள் மரங்களிலிருந்து முட்கள் உதிர்கின்றன.

உள்ளங்கால்களைப் பதம் பார்க்கும் முட்கள்.

மலர்கள் பட்டுப்பட்டு மெத்தென்றிருக்கும் பாதத்தை முட்கள் மிக எளிதாய்க் கீறிவிடுகின்றன.

கற்கனும், முட்கனும் சேர்ந்ததுதான் பாதை. அது எனக்குத் தெரிந்த போதிலும் அந்த மலர்ப்பாதை மனதிலே ஆசையைக் கிளர்த்திவிட்டது.

இப்படியும் ஒரு பாதை இருக்கிறதெனும் எண்ணம் அந்தப் பாதைக்கு ஆசைப்பட வைத்துவிட்டது.

இப்போது மலர்ப்பாதையில் நடந்த கால்களுக்கு முட்களின் வலி தாங்கக் கடினமாயிருக்கிறது.

இன்னும் எவ்வளவு தூரத்திற்கு முட்கள் படர்ந்திருக்கின்றன...

கண்ணெட்டிய தூரம் வரைக்கும், வெறும் வெளியே பரந்திருக்கிறது...?

தூரத்தில்... தூரத்தில் எங்கேனும் இந்த முட்கள் அருகி மலர்கள் பெருகக்கூடும்.

எந்தப் புள்ளியிலாவது ஒரு சந்தோஷத்துளி அருகணைக் கக்கூடும் எனும் எண்ணத்தில் வலிதாங்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

அருகருகே தெரிகின்ற பாதைகள் எவ்வளவு அழுத்தமாய் இருக்கக்கூடும்.

எனினும் இனி பாதையை மாற்ற முடியாது.

இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகு, இனித் திரும்பிப் போவ தென்பது எவ்வாறு...?

எப்படியோ எல்லைக் கோடு வரை நடந்து தான் ஆக வேண்டும்.

தனித்த இரவுகளில் சோர்ந்து போய் மயக்கம் வருகிறது.

யாருமற்ற பயணத்தில் வழித்துணைக்கு எவருமில்லை.

இரவுகளில் கால்கள் களைத்து வீழ்கின்றன. முட்கள் உராய, உராய முட்படுக்கையில் எட்டி எட்டிப் போகும் உறக்கம்.

முள்மரங்களில் ஆந்தை அலறுகிறது. வெளவால்கள் இறக்கையடித்துப் பறக்கின்றன.

பயம்... பயணம் பற்றிய பயம் இடறி, இடறி மனதைத் துளைக்கிறது.

வரையறையின்றிய காலம், வாழ்வைப் பந்தாடுகிறது.

பயணம் முடியும் வரைக்கும் இனி, மலர்ப்பாதையே இல்லை எனத் தோன்றுகிறது.

எல்லாப் பாதைகளும் இப்படியேதான் முடிகின்றனவா?

ஆரம்பத்தில் மலர்கள் காட்டிமயக்கி, இவ்வழியால் செல்லுங்கள் என ஆசை காட்டிவிட்டுப் பின் முட்களாய் குத்தி வேதனை தருமோ...?

பாதைகள் பற்றிய பயம் இப்போது என்னை ஆட்கொள்கிறது.

இடையிடையே இன்னும், இன்னுமாய் கிளைப்பாதைகள் பிரிகின்றன.

அவற்றுக்குள் சென்று எங்கேயும் சிக்கிக்கொள்ள மனதுக்கு உடன்பாடில்லை.

நேர்ப்பாதையிலேயே பயணிக்க வந்தேன். அதிலேயே பயணம் முடியும் வரை செல்லலாம். எங்கே போய்ச்சேர வேண்டுமோ, அங்கே போய்ச் சேர முடியாமலா போகும்?

இன்னும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது! எனக் குழந்தையாய் அடம்பிடிக்கின்றன கால்கள்.

இன்னும் கொஞ்சம்... இன்னும் கொஞ்சம்... தெழுட்டிநடக்க வைக்கிறது மனது.

குழந்தைக்குச் சொல்லும், சமாதானம் எனத் தெரிந்த போதிலும், எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறதென்பதில் நிச்சயமில்லை.

எவ்வளவு தூரம் போகப்போகிறேன் என்பதும், எவ்வெவ் வேளைகளில் சோர்ந்து விழுவேன் என்பதும் என் வசமில்லை. எல்லாமே வகுத்தவன் கையில்...

இந்தப் பயணத்தை நான் இறுதிவரை முடிப்பேனா என்பதே சந்தேகமாக இருக்கிறது.

எனக்குரிய பாதையைத் தவறாகத் தெரிந்தேனோ எனும் சந்தேகம் அடிக்கடி மனதை நெரிக்கிறது.

யாருடையதோ வீட்டுக்கான வாசலை நோக்கி நடக்கி நோமோ... என்பது மனதைக் கொல்லும் விஷமாகிறது. அப்படியிருப்பின் எப்படி நடப்பது தொடர்ந்து... இனி நடக்க முடியுமா என்னால்...?

எல்லைக்கோட்டின் இலக்கை எட்ட முடியாமல் தவிக்கும் தவிப்பு முட்டிமோதிவிடுமோ...?

இது எனது பாதையல்ல என்றால் எந்தப்பாதை எனது பாதை?

இவ்வளவு தூரம் நடத்தலின் போது இது எனது பாதை அல்ல என்று ஏன் புரிபவில்லை...?

திடுமெனத் தோன்றும் உணர்வு அதிரவைக்கிறது. அதற்கு மேல் நடப்பது கூடத் தப்போ...? என்னுடையதல்லாத பாதையில் எப்படி நடப்பது...?

என்னுடையதல்லாவிட்டனும், இத்தனை நாள்கள் நடந்ததில் என்னுடைய பாதை எனும் பரிச்சயம் வந்துவிட்டதே... முள் படர்ந்த பாதையெனினும், கீறிய முட்களின் மீது கூடக் கோபம் கொள்ளத் தோன்றவில்லையே.

தப்பான கற்பிதம் என்றாலும் கூட இலக்கினை எட்ட முடியாமல் விட்டாலும் கூட இதுவே என் பாதையாகிவிட்டது.

தப்போ... சரியோ... புறப்பட்டான பின் வந்த வழிகுறித்த சந்தேகம் எதற்கு...?

மலர் மஞ்சம் சொரிந்த பாதையென வந்தேன். முட்கள் தான் இப்போது குத்துகின்றன.

என் பயணம் முழுதும் இனி முட்களே சொரிந்திருக்கலாம்.

எனினும், சிறிதளவே தூரமெனினும், சொரிந்து கிடந்ததே மலர்கள். அந்த மலர்களின் மெத்தென்ற வாசனையே பயணம் முழுதும் நெருடும் முட்களுக்கு ஒத்தடமாகின்றன. ●

12783

வழித்துறை

நான் தனியே தான் நடக்கவாரம்பித்தேன்.

எனக்கு யாரும் துணையாக வருவார்களென்று எப்போதுமே நான் எதிர்பார்த்திருந்ததில்லை.

எனது இலக்கை நோக்கி நான் அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

தனிமையில் நடப்பது கஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை. கூட இருந்து குழி பறிப்பவர்களின் மத்தியில் தனியே நடப்பதே ஆறுதலாய் இருந்தது.

எனது நடை நிதானமாய் இருந்தது. காட்டுவழிப் பயணம்... இடையிடையே உறுமல்கள்... பறவைகளின் கீச்சிடல்கள்... மலர்களின் வாசனங்கள்...

கும்பல், கும்பலாய் இன்னும் பலர் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடையே ஆரவாரக் கூச்சல். முன்னும், பின்னுமாய் கேட்கும் அவர்களின் குரல்கள்... அவர்கள் அத்தனை பேரும் போக வேண்டிய இடத்தை சரியாய் சென்றடைவார்களா...?

இவர்களது பாதை இடைவழியில் தடம் மாறாமல் இருக்குமா...?

அவர்கள் என்னைக் கடக்கும் போது திரும் பிச் சிரிக்கிறார்கள். தம்மோடு வரும்படி அழைக்கிறார்கள்.

எல்லோருடனும், எப்போதும் சென்றுவிட முடிவதில்லை.

தனியே செல்கிறேன் என்பதற்காக, கேட்பவர்களுடைய அழைப்பையெல்லாம் ஏற்கவேண்டும் என்பதில்லை.

அவர்களுடைய வேகத்திற்கு என்னால் ஈடுகொடுக்க முடியாது என்று சொல்வது போல், மெல்லிய புன்னகையோடு, நிதானமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

வொது நாக்கம்

வினாக்களில்

தாட்சாயணி

17

இடையிடையே, மலர் வாசனையை நுகர்ந்து கொண்டும், பயங்கர உறுமல்களில் சில்லிட்டு அதிர்ந்து, தாமதிப்பதுமாய் எனது பயணம் ஆறுதலாயே தொடர்ந்தது.

இடையிடையே அவர்கள் காத்திருந்து என்னோடு இணைந்து கொண்டார்கள்.

பயணம் பற்றித் தாமாகவே பேசினார்கள். தாம் சென்றடைய வேண்டிய இடத்தின் உன்னதம் பற்றியும், அதை அடைவதற்கு நாம் ஒன்றாகவே செல்லவேண்டும் என்றும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

இடையில் நான் காணாத வேளைகளில் இடையிலுள்ள குறுக்குப் பாதைகளில் அவர்கள் நுழைந்து கொண்டார்கள்.

குறுக்குப்பாதையால் தான் செல்லப் போகின்றார்களெனில், அவர்கள் என்னோடு இணைந்திருக்க வேண்டியதில்லை.

எனது வேகம் பற்றி அனுமானிக்கவும், நான் சென்று சேரும் முன், தாம் அங்கிருக்க வேண்டும் எனும் உள்நோக்கும், அவர்களது முகம் மறைக்கச் செய்ததுவோ...?

அவர்களோடு சேர்ந்து நடந்த பாதங்கள் திடீரென்று, தனித்து விடப்பட்டன. நடக்கத் தயங்கின. சற்றே சோர்வு.

எனினும், என்னால் தனித்து நடக்க இயலும்.

யாரையும் நம்பி என் பயணம் தொடங்கவில்லையே! என பின்னாலும், முன்னாலும், அருகேயும் இன்னும் சில சலசலப்புக் கேட்கிறது. சூழவும் பார்க்கிறேன்.

எத்தனை பேர் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் மட்டும் தனியாக...

சிலர் இடைவழியில் சோர்ந்து விழுகிறார்கள். இனித் தம்மால் முடியாது என்கிற மாதிரி... பயணத்தை இடையிலேயே கைவிட்டுவிடுகிறார்கள். புறப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை குறுகிக் கொண்டு போகிறது.

சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறேன். சுற்றுத் தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருப்பவர்களிடையே நீ தெரிகிறாய்.

உன்னோடு வந்தவர்களை முன்னே போகவிட்டு நீ சற்றுத் தாமதிக்கிறாய்.

நீயும் நின்று விடப் போகிறாயா? சோர்வு உன்னையும் ஆட்கொள்கிறதா...?

என் விழிகளில் வியப்புப் படர்கிறது. அந்த வியப்பை இன்னும் வியாபகமாக்கி நீ என்னோடு இணைந்து நடக்கிறாய்!

உன்னோடு நடப்பது சந்தோஷமாயிருக்கிறது. உன் அருகிலேயே நடக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

இவ்வளவு நாளாக நீ எங்கிருந்தாய்?

அருகிலே நான் நடந்து கொண்டிருந்த போதும், நான்தான் கவனிக்கவில்லையோ...?

இலக்கின் திசை மறந்து போகிறது.

உன்னோடு நடப்பதால் அதை எட்டிவிட முடியும் எனும் நம்பிக்கை மனதில் துளிர்விடுகிறது.

நீயே வழித்துணையாய் பயணம் முழுவதும் இருக்க வேண்டுமென, மனம் அவாவுகிறது.

இப்போது மலர்களின் வாசனையை மிக அதிகமாகவே ரசிக்க முடிகிறது. விலங்குகளின் உறுமல்களுக்குப் பயம் தோன்றவில்லை.

நீதான் கூட இருக்கிறாயே!

மௌனமாய் நடந்தோம்.

எமது பாதையில் மௌனப்பூக்கள் தான் இறைந்து கிடந்தன.

எதுவும் பேசிக் கொள்ளாமல் நடப்பது கூட மனதுக்கு ஆறுதலாயிருந்தது.

சில வேளைகளில் உறுத்தவும் செய்தது.

உறுத்தலான வேளைகளில் நான் நிமிர்ந்து உன்னைப் பார்க்கிறேன்.

நீ புன்னகையில் தலையசைக்கும் போது அந்த உறுத்தல் கரைந்து போய் விடுகிறது.

மீண்டும் மௌனமாகிவிடுகிறேன்.

எவ்வளவு தூரத்திற்கு உன்னால் என் கூட வரமுடியு மென்பதை நீ சொல்லவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை.

உன்னால் குறுக்குவழிகளில் நுழைய முடியாதென்று நான் நம்பினேன்.

அதேபோல் இடைவழியில் நின்றுவிட முடியாது என்பதும் தெரியும். எனின், என்னோடுதானே நடக்க வேண்டும்.

திடீரென்று ஒரு பொழுதில் உன் முகம் பார்த்துப் பேச நான் நிமிர்ந்த போது உன்னைக் காணவில்லை.

மௌனமாய் நடந்து வந்தபோது, எவ்விடத்தில் நழுவிக் கொண்டாய் என்பது புரியவில்லை. எந்த வேளையில் நான் தனியானேன் என்பது எவ்வளவு யோசித்தும் புரியவில்லை.

எல்லோரையும் போல நீயும் குறுக்குவழியில் புகுந்து விட்டாயா...?

பயணம் தொடரமுடியாமல், சோர்ந்து போய் இடைவழியில் தங்கிவிட்டாயா...?

எதுவுமே தெரியாத குழப்பம்.

சில வேளை என்னுடைய மெதுநடை உனக்கு ஒத்து வராமல், முன் செல்லும் ஒரு சிலரோடு இணைந்து போய் விட்டாயா...?

பாதங்கள் திடீரென்று தங்கிவிடுகின்றன. தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை.

யாரையும் நம்பித் தொடர்ந்ததில்லை இந்தப் பயணம்.

தனியே நடக்கமுடியும் என்று எண்ணித்தான் பயணம் தொடர்ந்தது. யாரையும் இந்தப் பயணத்திற்கு வழித்துணையாய் எண்ணியிருக்கவில்லைத்தான். இருப்பினும் இப்போது தனியே நடக்கும் தெம்பில்லை.

மெளனமாயெனினும் உன் துணையாய் நடந்த நாட்கள் எவ்வளவு இதமாயிருந்தன.

இணையாய் நடந் துவிட்டு இப்போ, தனித் து நடப்பதென்றால்... எதுவுமே முடியாமல் சோர்ந்து கிடக்கின்றேன்.

எப்படியும் நீ முன்னே சென்றிருக்கக்கூடும்.

அந்த இலக்கை நீ எப்போதேனும் எட்டக்கூடும்.

தனியே நடந் தேனும் உன் வெற்றி காணவேண்டும் என்பதற்காக எழுந்து நடக்கிறேன்.

ஓரே சலசலப்பு... முன்னேயும், பின்னேயும் புதிய துளிர்கள் கலகலப்பாய் பேசியபடி நடக்கின்றன.

கண்ணெட்டும் வரைக்கும் தேடுகிறேன்... நீ... இல்லை.

மீதித் தூரத்தை தனியாகவே நடந்துவிடுவது தான்.

உன்னை நோக்கிய தேடலோடு நடக்க ஆரம்பிக்கிறேன்.

இப்போது எனது இலக்குகள் இரண்டாகிவிட்டன. ●

தாகம்

நா வரண்டு ஒரு துளி தண்ணீருக்கு ஏங்கிக் கிடக்கிறது.

தண்ணீரே குழந்திருந்த பொழுதுகளில் தண்ணீர் பற்றிச் சிந்திக்க முடியவில்லை. இப்போது நினைவு முழுவதையும் தண்ணீரே ஆக்கிரமிக்கிறது.

எனக்குள் எழுந்த தாகம் பெருக ஆரம்பித்திருக்கிறது.

உன்னை நாடிய தாகமென அது கிளர்ந்து விஸ்வரூபம் கொள்கிறது.

ஒரு துளி அமிர்ததாரை போதும். அந்தத் தாகத்தைத் தணித்துவிடுவதற்கு.

ஆனால் நீதான் அந்த மழைச்சாரல்களைக் காட்டமாட்டேன் என்கிறாயே!

வாடிய பயிருக்கெல்லாம் நீர் வார்க்கும் நீ, இந்த ஏழையின் தாகத்திற்குப் பெரும் விலை பேசுகிறாய்.

தாகம்... கடைசிவரை உலுப்பிப் போடுகிறது உயிரை...

வரண்டு உலர்ந்த நெஞ்சில் ஒரு துளி ஈர்த்தைத் தடவ மாட்டேன் என்கிறாய்!

தாகம் பற்றி உணர்த்த வேண்டும் என்பதற்காக இப்படியா என்னை நீ உலர்த்திப் போட வேண்டும்?

உலர்ந்த இதயம்...

உலர்ந்த உயிர்வெளி...

வரண்ட காற்றின் சுவாசத்தில் மலர்ச்சி கொஞ்சமும் இல்லை.

பாலைத்துயர் நெஞ்சை வருத்துகிறது.

நீண்டு வெறித்துக் கிடக்கும் பாலைவனத்தில், தொலை தூரத்திற்கு யாருமே இல்லை...

யாருமற்ற வெறும் வனாந்தரத்தில் தாகத்தோடலையும், பாலைவனப் பயணியாய் என்னை மாற்றிவிட்ட நீ எங்கே உன்னை மறைத்துக் கொண்டாய்...?

உன்னைத் தேடிவரும் பயணத்தில் என்னோடினைந்த வர்கள் அற்றுப்போனதையும் அறியாமல் உனது குரலின் பின் இழுபட்டு வந்துவிட்டேன்.

தூரத்தே உனது பிம்பம் தண்ணீர்க்குடம் சுமந்த பெண் போல் தெரிகிறது.

குடத்திலிருந்து சிந்திய துளிகள் நிலத்தில் உலர்ந்து திரண்ட மன் துகள்களாய் மாறியிருக்கின்றன.

அந்தச் சுவடுகளின் பின்னால், என்னைத் தொற்றிய தாகம் படர, நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

உயிர்களற்ற வெளியில் எனது உயிர்த்துளி மட்டும், தயங்கித் தயங்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

மேலே வரண்டு திரஞ்சும் மேகங்களின் அமிர்த தாரை வழிவதற்கான சாத்தியமே அற்றுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு மலர்க்காடு தானும் எதிர்ப்பாதா...? என்ற ஏக்கத்தில் நடக்கிறேன்.

மலர்க்காட்டின் வசீகரத்தில் அங்கு நீ தங்கியிருக்கலா மல்லவா?

மலர்களின் சுகந்தத்தில் மெய்ம்மறந்து நீ உன் அருள் மழை இறைக்கையில் அந்தத் துளி என் கரம் சேரலாமல்லவா...?

இல்லை... நீ உன்னை மறைத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்.

நானும் உன் முகவரி தொலைத்துத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உலரும் காற்றில் எனக்குள் சுரந்த நீரும் வற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

வரண்ட காற்று உடல் தடவ, உலர்ந்த சருகாய் காற்றில் ஏற்றப்படுகின்றன.

எற்றப்பட்டு வீழ்ந்த இடத்தில் சூழவும் பூக்களாய் நிறைந் திருக்கிறாய்.

மலர்களில் வழியும் மகரந்தத் தேன் துளியை இலைகளில் கோலியெடுத்து, என் உதடுகளில் வார்க்கிறாய்...

தாகம் அமுதத்தால் நிறைகிறது.

உன்பின் அலைவுற்ற இதயம் அமைதியுறுகின்றது.

என்னை அலைத்து, அலைத்து இருதியில் பேரின்பம் காட்டினாய்.

தாகம் தீர்ந்து உன் மடியில் உறங்கிற்று இதயம். ●

விடுதலை

அடைமழுக்குப் பின்னரான அமுதகிரணங்கள் போல் நீ என் முன் தோன்றுகிறாய்.

உன்னை வெளிக்காட்டாமல், நீ மறைக்கும் வேளைகளில் நீ இல்லவே இல்லை எனச் சாதிக்கும் மனது, கருங்கல்லாய் இறுகிய உனது கணங்களை மீட்டுப் பார்க்கிறது.

நீ இல்லையேல் உலகை இயக்குவது யார்...?

உலகம் தானே இயங்கி, தானே பிறந்து, தானே வளர்ந்து தன்னைத் தானே செதுக்கியதெனின், இந்த மாற்றங்களின் காரணப் பொருள் ஏது...?

கோடானுகோடி ஆண்டுகளாய், நீ திருத்தித்திருத்தி இந்த உலகை அமைத்தாய்.

ஒரு சிறு பிழையுமின்றி உலகை அமைக்க விழைந்த உன்னிடம் உலகின் இரகசியங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

இந்த உலகனைத்தினதும் உந்துசக்தியாக, உருளும் காலத்தின நெம்புகோலாக நின்றுகொண்டிருக்கிறாய் நீ.

திருப்தியின் பாற்படாத உலகம், உன்னை இல்லை என்கிறது.

துன்பங்கள் சகிக்கப் பழகாதவர்கள் தாமே எல்லாம் என உன்னை மறுதலிக்கின்றனர்.

நானும் உன்னை மறுத்துக் கொண்டுதானிருந்தேன். நீ உன் மலர்க்குவளைகளின் மலர்களை எனக்காக நீட்டும் வரைக்கும்.

சபிக்கப்பட்டவர்களின் பாடல் உன் செவிகளில் வீழ்கின்ற போது, நீ மேகங்களிலிருந்து இறங்கி வருகிறாய்.

ஆனால், அவர்கள் தொடர்ந்து தம், பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருக்காமல், இடைநடுவே எழுந்து போய்விடுவது எனக்கு எவ்வளவு துயரத்தைத் தருகிறது.

பொது நூல்கள்

கொக்குவில்

தாட்சாயணி

25

நீ என் துயர்க் கிண்ணத்தில் ஏந்தியிருக்கும் கண்ணீரை
உன் அபிஷேகத்துக்கென எடுத்துக் கொள்கிறாய்!

ஆனால், தம் கண்ணீரைத் தருவதற்குக் கூடத் தயங்கிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள் இவர்கள்.

காடு போலக் கருமிருட்டில் மூழ்கிக் கிடக்கும் இந்த
வாழ்க்கையில், செல்லும் வழி தெரியவில்லை எனக்கு.

கால்களின் கீழும், பாதையின் வழியிலும், முட்கள் காத்துக்
கிடக்கின்றன, கீறுவதற்காக.

நீயே, முட்களாகிப் படுத்துமிருக்கிறாய் சில வேளைகளில்.

நீயே அச்சந்தரும் விலங்குகளாகிறாய்.

நீயே நான் எனும் பிரமையிலூறி துன்பம் கடக்கையில்,
நான் உணர்வற்றுக் கிடப்பதாய் உலகம் ஏக்கிறது.

உணர்வுகள் கடந்த உன்னை, உணர்வுகள் கடந்து
உணர விழைகிறேன்.

மலர்களாய் மாறி இன்பம் தருபவனும் நீயே.

விடுமுறை காலத்துப் பள்ளிச் சிறுவர்கள், வண்ணத்துப்
ழூச் சிகிளைத் தேடி அலைவது போல், நான் உலகப்
பூந்தோட்டத்தில், உன்னை எங்கேனும் காண முடியாதோ எனத்
தேடி அலைகிறேன்.

நீ ஒரு பிச்சைக்காரனாய் என் முன் வரலாம்... அல்லது
ஒரு ஏழைச்சிறுமி போல...

எப்போது யாராக வருகின்றாய் என்பதைச் சொல்லிக்
கொள்ளாமலே நீ வருகிறாய்!

மனிதாபிமானத்தின் புல்நூனியில் பனித்துளி ஈரம் தொக்கி
நிற்பது போல் நீ என்னிடம் எஞ்சியுள்ள இரக்கத்தைச் சோதிப்பது
தெரிகிறது.

நான் உனது பாதங்களில் எனது பூக்களைப் பொழிகிறேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் புதிய பூக்கள்...

அந்தப் பூக்களைக் கூட நீ தான் செய்திருக்கிறாய்...

நீ யோசித்து யோசித்து வடிவமைத்த பூக்கள்.

நீ... எனக்காக அவற்றை உலகில் வாரியிறைத்திருக்கிறாய்.

நான் மறுபடி உன்னிடம், அவற்றைக் கொணர்ந்து தருகிறேன்.

படைத்த இடத்திற்கே எல்லாம் சென்றடைகின்றன.

தொடங்கிய இடத்திலேயே எல்லாம் முடிவடைகின்றன.

நீ தந்த அறிவு சிந்தனையில் தைத்துநிற்கிறது.

இந்த உலகை நீ எனக்கு முதன்முதலில் காட்டிய போது பயமாகத் தான் இருந்தது.

சிறுவிரல்சைத்து, முதல் பார்வை பார்த்து, இந்த உலகில் ஐனனித்த போதும், இன்று உலகின் கபடங்களைக் கண்டு களைத்து மீளத் திரும்ப விழைகின்ற போதும் எத்துணை வித்தியாசம்.

ஒவ்வொரு தினத்திலும், உனக்காக ஒவ்வொரு தட்டுகளில் மலரேந்தி வருகிறேன்.

உனது ரசனை உன்னதமானது.

எனது பூக்களை நீ நிறையவே ரசிக்கிறாய்.

முகில்களின் வழிதொடரும் உயர்ந்த படிகளிலேறி வான் வருகிறேன்.

படிகளின் வழியில் சிவப்புக் கம்பளம் விரித்துக் காத்திருக்கிறாய்.

வானத் திலிருக்கும் நட்சத்திரங்கள் கண் சியிட்டி நாட்டியமாட, எனக்கு உனது விருந்து கிடைக்கிறது.

நீர்நுவிகள் வெள்ளி ஜிரிகையாய்ச் சொரிந்து படிகளை ஜோலிக்க வைக்கின்றன.

கரங்களிலேந்திய தட்டுகளிலிருந்து நீ எவ்வளவு வேண்டு மானாலும் எடுத்துக்கொள் என்று வெண்தாடி உருவோடு வார்த்தையளிக்கிறாய்.

பச்சை மின்மினி மணிகளிலிருந்து, ஒளி உமிழ்ந்து நீ எனக்கு வெளிச்சம் ஊட்டுகிறாய்.

அடைக்கப்பட்ட போத்தல் திறந்ததும், குபீரிட்டெழும் நீராய், குபுக்கென்று எழுந்தோடுகிறது ஒளி.

எழில் இழைத்த மணிப்பையினுள் நீ எதையோ எடுத்து வந்திருக்கிறாய்.

அதைப் பிரித்துக் காட்டுவாயென்று காத்திருக்கிறேன்.

எனது கடந்த காலம்...

நிகழ் காலம்...

இனி வரப்போகும் காலம்...

நீ காலம் கடந்த ஞானியாய், ஒலை விரித்துப் படித்துக் காட்டுவாய் என்று காத்திருக்கிறேன்.

நீ கடந்த காலத்தினதும், எதிர்காலத்தினதும் முடிச்சுகள் தளர்த்தி இறக்கி அனுப்புகிறாய் என்னை.

உன் விரல்களில் தூக்கிவைத்த மண்திடல் மேல் மரம் சுற்றிச் சூழன்று காற்றை வீசுகிறது.

நீயும் அதற்கு ஆதரவாய் முச்சை இழுத்துவிடுகிறாய்.

உலகம் அசையத் தொடங்குகிறது.

நான் முச்சற்றுப் பார்த்தபடி இருக்கிறேன்.

அந்த ஒலைச் சுவடிகளில் என் பாவங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

நீ ஒன்றொன்றாய் எனக்குப் புரிய வைக்கிறாய்.

என் துன்பங்களின் அர்த்தம் புரிகிறது.

மீண்டும் ஒரு பாவத்தின் மீது, தொடர ஆயத்தமின்றி விடுதலைக்கு அவாவுகிறது வாழ்வு. ●

புகழின் பிடிக்குள்

கோலாகலங்களில் திளைத் திருந்த காலங்களில் உன்னைத் தூரத்தில் வைத்தே ரசித்திருந்தேன்.

ஆடம்பரமான விருந்தொன்று நடந்து கொண்டிருக்கையில் நீ தொலைவில் ஒரு முலையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ எதிலும் பங்குபற்றவும் இல்லை. ஒரு பார்வையாளனாய் ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.

நான் உன்னை அழைக்கவில்லை. ஆனாலும், நீ வந்திருந்தாய் என்னோடு இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இணைந்தே தான் இருக்கிறாய் என்பதைச் சொல்வது போல...

நான் இடையிடையே உன்னைக் கண்டு கொண்டேன்.

என்னைச் சூழவும் பல பேர்கள்...

என்னைப் புகழ்ந்து கொண்டும், உலகின் மயக்கங்களுள் என்னை ஈர்த்துக் கொண்டுமிருந்தார்கள்.

நான் அவர்களோடு இணைந்துதான் பேசவேண்டியிருந்தது. அவர்களை விடுத்து என்னால் உன்னிடம் ஒரேயடியாக வந்துவிட முடியவில்லை.

அதற்காக உன்னை நான் புறக்கணிக்கவுமில்லை.

இடையிடையே அருகில் வந்து விசாரிப்பு.

வெறுமனே தலையை அசைத்துக் கையை ஆட்டிவிட்டு இருந்தாய்.

உன்னோடிருந்து, ஒரு வார்த்தை ஆறுதலாய பேசவதற்குள், மீண்டும் என்னை யாரோ இழுத்துச் சென்றார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்த போது நீ அப்படியே இருந்தாய். உன்னிடம் எதுவித வேறுபாடும் தெரியவில்லை.

நானும், அவர்களது கோலாகலத்தினுள் மறுபடி இணைந்து விட்டேன்.

ஆனால், அதற்குள் என் கழுத்தறுப்பவர்களும், பசுப்புப் பேச்சுப் பேசபவர்களும் என் முதுகின் பின் புறணி பேசபவர்களும் தான் நிறையவே இருந்தனர்.

என் மேல் அக்கறையுள்ள சிலர் உன்னைப் போலவே அங்கு அந்நியப்பட்டிருந்தனர். என்னால் முழுமையாக அவர் களிடமிருந்து விடுபடமுடியவில்லை.

அந்தக் கனவின் மயக்க ஒளிக்குள் மெதுமெதுவாக நான் முழ்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

நீயும் சற்று நேரத்தில் எழுந்துவிட்டாய்.

நான் உனக்கு விடை தரும் சுவாதீனத்தில் இல்லை.

உள்ளிருந்தபடியே உன்னை நோக்கி மெலிதாய் கையசை ததேன்.

நீ... பரவாயில்லை என்பது போல் போய்க் கொண்டிருந்தாய்.

நீ வந்ததால் என் மேல் மஞ்சள் பூக்களைக் கொட்டியது போல் உள்ளூர் ஓர் ஆனந்தம் சுவறியிருக்கின்றது.

நடசத்திரங்கள் தம் ஒளியை இறைத்து என் மீது வாரி வீசின.

நீ உன்னுள் முனைமுனைத்துக் கொண்டு போகும் பாடல் என் மீது ஆசீர்வாதங்களாய் விழுந்தது.

எனினும், என்னைச் சுற்றியிறுக்கிய பினைப்புகள் என்னை உன்னிடத்தில் அனுகவிடவில்லை.

இதுதான் சராசரி மானிடத்தின் இயல்பு என்பது புரிந்த வனாய் நீ உன் புன்னகையுடன் விலகிவிடுகிறாய்!

நான் என் அவாவுதலுடனான எத்தனங்கள் தளர, மீண்டும் அந்த மயக்கங்களுள் ஆழ்ந்து போகிறேன்.

உனது குரலைக் கிரகிக்கவும், உனது வாழ்த்துக்களைக் கேட்கவும் முடியாதபடிக்கு மாயை ஒளி வளையங்களால் என்னைச் சுற்றி வளைத்திருக்கிறது.

உனது மெளனத்திலிருந்தான வாழ்த்துக்களை நான் உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

நான் புகழப்படும் நிலையிலான இந்த விழாவின் மூலகாரணம் நீதான் என்பது, எனக்குப் புரிந்தேயிருக்கிறது.

உனது பார்வையினாலேயே, நான் இந்தளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறேன் என்பதும், உனது அருட்கடாட்சமே என்னைத் தடைகளிலிருந்து மீட்டெடுத்தது என்பதும் எனக்குப் புரிந்தேயிருக்கிறது.

இங்கே என்னைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவர்கள் எவருக்கும், என் வெற்றியுடனான சம்பந்தம் இருந்ததில்லை. இருந்தும் அவர்கள் என்னைப் புகழ்கிறார்கள். என்னைத் தமக்கு முன்பே தெரியுமென்றும், எனது இந்த வெற்றியைத் தாம் முன்பே எதிர்பார்த்திருந்ததாகவும் எனக்கு மயக்க மருந்து ஊட்டுகின்றார்கள்.

பரவாயில்லை...

அவர்களது முகம் எனக்குத் தெரிந்து தானேயிருக்கிறது.

நான் அனைவரது, புகழ் ஆரங்களையும், ஏற்றுக்கொண்டிருந்தேன்.

இதே குரல்கள் என்னைப் புறக்கணித்திருந்தன.

இதே குரல்கள் என்னை இகழ்ந்திருந்தன.

“உன்னிடம் என்ன இருக்கிறது...?” என இதே குரல்கள் என்னைக் கேலி செய்திருந்தன.

அப்போதெல்லாம் என்னிடமிருந்த ஒரேயோரு ஆறுதல் நீ.

நீ என்னோடு எப்போதும் இருக்கின்றாய் என்பதை அவர்களுக்கு நிருபிக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும், நீ என்னோடு இருக்கிறாய் என்பது எனக்கு மட்டும் தெரிந்தே இருந்தது.

எனது துக்கங்களில் நீ வடிகாலாய் இருந்தாய்.

எனது வேதனைகளுக்கு நீ விடுவெள்ளியாய் இருந்தாய்...

பொது நூலகம் கொக்குவில்

தாட்சாயணி

31

என் மேல் அலட்சியமாய்ப் பொழியப்பட்ட வார்த்தை களுக்கும், அவமானங்களுக்கும் சேர்த்து நீ ஆறுதலாய்ப் பதில் சொன்னாய்!

இப்போது நான் வெற்றியின் வாசல்படியில் இருக்கும் போது, என்னைச் சூழ்ந்து நெருக்கியபடி அவர்கள் உன்னை என்னிடத்தில் நெருங்கவிடுகிறார்களில்லை.

கடைசி வரைக்கும் உனது கருணை அவர்களுக்குப் புரியப்போவதில்லை.

ஏன்... எனக்கும் கூடத்தான் உன்னை சில வேளைகளில் புரிந்திருக்கவில்லை.

அவ்வேளைகளில் நான் உன் மேல் எவ்வளவு அவநம்பிக்கைச் சொற்களை வீசியெறிந்திருப்பேன்.

நீ வெறுங்கல் எனவும், உன் மேல் கருணையின் சாயலே இருந்ததில்லை எனவும், வேலையற்றவர்கள் உன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் எனவும் நானே உன்னை வார்த்தைகளால் தாக்கியிருந்தேன்.

தனது தட்டிலே சில்லறை போடாத பணக்காரனை நோக்கிப் பிச்சைக்காரன் ஒருவன் திட்டுவதைப் போல, எனது வார்த்தைகள் உன்னை நோக்கிப் படையெடுத்திருந்தன.

எந்தச் சொற்களாலும் எந்தத் திட்டுக்களாலும் பாதிக்கப் படாமல் ஆடாமல், அசையாமல் சிலையாய் அமர்ந்திருக்கிறாய் நீ.

உனக்கு ஆதியும், அந்தமும் இல்லை

உனக்கு இன்பமும், துன்பமும் இல்லை.

எல்லாவற்றையும் கடந்த நீ, எல்லாவற்றையும் கடந்த வனாகவே உன்னை எனக்கு அடையாளம் காட்டினாய்.

உலகியல் மாயைகளால் சூழப்பட்டிருந்த எனக்கு, அப்போது உன்னைப் புரியவில்லை.

இப்போது உன்னைப் புரிந்தபோதும், உலக மயக்கங் களினின்றும் விலக முடியவில்லை.

எனக்குரிய வெற்றிகளைக் கொடுத்துவிட்டு, அந்த வெற்றி களைக் கொண்டாடும் தருணத்தில் நீ அப்பால் விலகிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்.

எனினும், உன்னை நான் வருந்தி அழைப்பேன்.

நீ என்னை விட்டுச் சென்றுவிடுவதாக இருப்பின் இந்த வெற்றிகளைத் திருப்பி அளித்துவிடுவேன்.

வெறும் கண்ணீரும், துன்பமுமே உன்னை என் அருகழைக்கும் எனின், அந்தக் கண்ணீரும், துன்பமுமே என் சொந்தங்களாகிப் போகட்டும்.

கனவுகளிலிருந்து விழித்தெழுந்திருக்கிறேன்.

மீண்டும் உன்னை என்னில் தங்கவைக்கும் ஆவலுடன் அவாவுறுகிறேன்.

இந்தக் கோலாகலங்களினின்றும் மீண்டு, புதிதாய் ஜனிப்பதற்கான எத்தனங்களுடன் உன்னைத் துணையாய் அழைக்கிறேன். ●

அலைதலீன் காலம்

12783

உனது ஆபரணங்களிலிருந்து விழும் ஒளி தகதகவென்று ஜோவிக்கிறது.

ஒரு பொன்னிற ஆரம் என் விழிகளின் முன் சுழன்று கொண்டேயிருக்கிறது.

இருள் நிற மேகம் நோக்கிப்பாடும் சுவாலையென அது வியாபகம் கொள்கிறது.

கரிய வானில் கருநீலத்தில் போடப்பட்ட ரேகைக் கோடுகள்.

நீ ஆகாயத்தில் தங்கி நிற்கிறாயா...?

உனக்கான வரவேற்புப் பாடல்களை வானம் இன்னமும் இசைத்தக் கொண்டிருக்கிறதா...?

நான் தான் இன்னமும் ஒரு ஏழையாய் உன் வரவை செழிப்புறக் கொண்டாட மறந்துவிட்டேனா...?

கனவு தீரும் வரைக்கும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர் போல, உனது தரிசனம் தீரும் வரைக்கும் நான் விழித்திருக்கவே உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

ஆனால் நீ, உன் தரிசனத்தை அவ்வளவு சீக்கிரம் எனக்குத் தந்துவிடத் தயாராயில்லை.

அவ்வளவு எளிதில் எல்லாம் வாய்த்து விடுமாயின் பின் உன் சக்திக்கு அளவுதான் ஏது...?

நீ மறைந்து, மறைந்து உன்னைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

உன்னைக் கண்டு கொண்டதாய் நான் ஆனந்தம் கொள்கையில் நீ மாயமாய் மறைந்து விடுகிறாய்.

எதிர்பாராக் கணங்களில், எதிர்பாரா இடங்களில் நீ தோற்றும் கொள்கிறாய்.

மலைப்பிரதேசங்களில் ஒழிந்து கொண்டிருக்கின்ற கூதல் போல, என் உள்ளத்தில் இடையிடையே வந்து ஒட்டிக் கொள்கிறாய்!

வானத்து முகில்களில் மறைந்திருக்கும் துளிகளாய் சட்டென்று என்னில்பட்டு, மனதைக் குளிர்வித்துப் போகிறாய்.

வரண்ட மேகமாய் நெடுநாளைக்கு என் வாசல் எட்டிப் பார்க்கிறாயுமில்லை.

எது எது எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று, நீ நினைக்கிறாயோ அது அது அப்படியே இருக்கிறது.

நான் சிரிக்க வேண்டுமென்று நீ நினைக்கின்ற வேளை களில் என்னால் சிரிக்க முடிகின்றது.

எனக்கு அழுகையைப் பரிசளிக்க வேண்டுமென்று நீ நினைத்தால் எனக்கு அழுகையே வரமாகிறது.

ஆனால், எனது சிரிப்பும், எனது அழுகையும் கொஞ்சம் கூட உன்னைப் பாதித்திராதது தான் எனக்கு அதிசயத்தைக் கிளப்புகிறது.

நீ... படைத்தவன்...

படைத்தவன் சொல்படியே படைப்புக்கள் இயங்க வேண்டும்.

படைப்பின் பாத்திரங்களும் அவ்வாறே!

அப்படியிருக்க நான் சிரிப்பதும், அழுவதும் உன் விரல் களின் அசைவிற்கேற்பத் தானே நிகழவேண்டும்.

உனக்கும் என் மீது இரக்கம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

கருணை கனிந்த புன்னகையூடே என்னைப் பார்க்கிறாய்!

மகிழ்வைப் பகிர்ந்து புளகிக்கும் வேளைகளிலும், உன்னிடம் அந்தக் கனிவை என்னால் பார்க்க முடிகிறது.

இவ்வளவு மகிழ்வில் ஊறும் இதயம், இதற்கு ஒப்பான அதே அளவு துன்பத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டுமே! எனும் பரிவு அந்தக் கனிவில் உள்ளுறக் கிடந்ததாய் எனக்குள் ஒரு உணர்வு ஊற்றெடுக்கிறது.

அதே அளவு துன்பம். அதே அளவு கவலைகள் என்னை மீளாவும் சுற்றிவளைக்கப் போகின்றன என்பதை அறிந்த நீ மொனமொய் அதே கணிவுடன் பார்த்தபடியிருக்கிறாய்!

நானும் மறுபடியும், மறுபடியும் மூழ்கடிக்கப்பட்ட இன்பங்கள், துன்பங்களுடன் இழுபறிபட்டு அலைகிறேன்.

புயலால் அலைப்புற்ற பூவிதழ்கள் போல, மரத்தை விட்டுப் பிரிந்து, எங்கெங்கோ அலைந்து வெள்ளத்துள் அமிழுகிறேன்.

அலைதலின் காலம் முடிந்த பின்னால் வெள்ளத்தில் மிதக்கும் இலைகளோடு, நானும் ஒர் ஓடமாய் இணைந்து மிதக்கிறேன்.

அமைதியான பயணம் மிகவும் இனிமையாய்த் தான் இருக்கிறது.

அலைதலின் பின்னரான அமைதி மனதுக்குச் சாந்தி தருகிறது.

இந்த உலகில் யார், யாருக்குச் சொந்தம்...?

உறவுகளைத் தொலைத்து ஏங்கி நிற்கிறேன்.

உறவுகள் பகையாகின்றன.

தேவைகளின் நிமித்தம் ஒன்றிணைந்த உறவுகள், தங்கள், தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்த பின்னர் விலகிப் போகின்றன.

எதிர்பார்த்தபடி இசையாவிட்டால் எல்லா உறவுகளும் பொய்யாகிப் போகும் எனும் உண்மை உள்ளூர் உறைக்கிறது.

இவர்களைத் தான் நம்பினாயா? என நீ தேறுதலாய் என்னைப் பார்க்கிறாய்.

இவர்களைத் தான் எனக்கு உறவுகள் என அனுப்பினாயா? என சற்றே ஆதங்கம் தோன்றுகிறது என்னிடம்.

நீ... எல்லாம் அறிந்தவனாய்... மொனத்துள் உறைந்திருக்கிறாய்?

இவர்கள் ஒவ்வொருவர் குணத்தையும் நீதானே வடிவமைத்தாய்?

எதற்கு ஒருவனை வஞ்சகனாகவும், இன்னொருவனை அப்பாவி ஆகவும், உலகில் உலவவிட்டு, இருவருக்கும் வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவித்தாய்.

ஏன் இருவரையும் எதிர் எதிர் துருவங்களாய் உலகில் படைத்து வைத்தாய்...?

நான் உன் முன் ஏதிலியாய் நிற்கிறேன்.

என் உறவுகள் எனைப்பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரிக்கும் முன் நீ என்னை மெருகூட்டிவிடுவாய்.

அந்த நம்பிக்கையும், உன் மீதான பற்றுக்கோடுமே என் வாழ்வின் ஆதாரமாயிருக்கின்றன.

அவற்றின் மீது தானே, வாழ்வின் மேலான எனது வேர்களைப் பதிய வைக்கப் போகிறேன்.

நான் ஒரு பாடலாய் எனது வாழ்வை எழுதிச் செல்கிறேன்.

நீ ஓர் இசையின் வடிவாய் என் வாழ்வின் மீது இணைந்து வருகிறாய்.

இனிய இசை சில வேளைகளில் அபஸ்வரமாய் மாறுகிறது.

அதற்கேற்ப துயர்வரிகள் என் பாடலில் தம்மைப் பதித்துக் கொள்கின்றன.

விட்டுவிட்டுத் துள்ளிசை வரிகள் இனிமையாய் வந்து விழுகின்றன.

குயிலின் கீதமாய் இசை என் வாழ்வு முழுதும் வழிந்தோடு கிறது.

நீ... எல்லாப் பறவைகளதும் இசையாய் என் வாசலில் வந்தமர்கிறாய்.

சமயங்களில் குழல் எடுத்தாதி மகிழ்வின் சிகரங்களை அடையாளம் காட்டுகிறாய்.

இடையிடையே நீ காணாமல் போகின்ற போது இசை நின்று போய்விடுகிறது.

நான், வெறும் வரிகளில் ஆலாபனை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது வரிகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால், பாடல் தொய்ந்துவிடுகிறது.

உனது இசை வேறொங்கோ கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

எனது பாடலை உயிர்ப்பிக்க நீ மீண்டும் வரவேண்டியிருக்கிறது எனது வாசலுக்கு.

காலங்களில் கலைந்திருக்கும் எனது கோலம் உனக்குத் தெரிந்துதானிருக்கிறது.

எனினும், நீ காலம் விரட்டும் எனது ஆயுளை வெறுமனே பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.

உனது ரசிகத்தனத்துள் எல்லா உயிர்களும் அடங்கிக் கிடக்க, நான் மட்டும் உன்னை எப்படித் தனித்தழைப்பது...?

எல்லாருக்குமான உன்னை, எல்லாரது சொந்தமுமான உன்னை, நான் மட்டும் எனக்கென எடுத்துக்கொள்ளல் நியாய மில்லை எனப்படுவதால் நான் உன்னிலிருந்து விலகியே நிற்கிறேன்.

நீ தூரத்திலிருந்து பார்க்கிறாய்.

எனது அலைதலின் காலம் தந்த கசப்புணர்வோடு நான் தொய்ந்திருக்கிறேன்.

நீ மட்டும் அதே புதிய உணர்வோடு ‘பளிச்’ சென்று தெரிகிறாய்.

உன்னைத் தொட முடியாத தூரத்தில் நீ...

நான் இன்னும் கீழே தான் எப்போதும்... ●

யாசகம்

பொது நூலகம் கொக்குவில்

எப்போதும் உன்னிடம் யாசித்துக் கொண்டிருப்பதே என் தொழிலாகிப் போயிற்று.

கருணை சொரியும் உன் முகத்தில் சில வேளைகளில் கனல் தெறிக்கிறது.

நான் ஒரு யாசகன் என்பதும், நீ என்னைப் போதிப்பவன் என்பதும் ஒரு நொடியில் உலகிற்குப் புரிந்து போய்விடுகிறது.

யாசிப்புகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று தான் எப்போதும், என்னுகிறேன்.

இருந்தாலும், யாசிப்புகள் அற்றுப் போகிறபோது உன்னோடு பேச எதுவுமேயில்லாது போய்விடுகிறது.

மெளனத் தின் கவர் தகர்த்து, எமக்கிடையிலான இடைவெளியை உடைக்க, யாசகம் எனக்குத் தேவையாகத் தானிருக்கிறது.

யாசிக்காத போதுகளில் உன்னை ஒரு நண்பனாயென்னி உரையாட முடிந்ததில்லை.

உனக்கும், எனக்கும் எவ்வளவு பேதம்...

நீ உன்னதமான மனோதர்மங்களால் நிறையப் பெற்றிருக்கிறாய்.

நானோ உலோகாயுதங்களால் குழப்பட்ட சிறு பிறவி.

என்னிடமிருக்கின்ற ஆசாபாசங்கள், தளைகளிடமிருந்து, விடுபடுவதற்கான சாத்தியங்கள் எதுவும் இப்போதைக்கு இல்லை.

என்னை அணுகும் துன்பங்களிடையே நான் உன்னைக் காண்கிறேன்.

பொது நாலகம்

கொக்குவில்

தாட்சாயனி _____ 39

அவ்வேளைகளில் உன்னை மன்றாட்டமாய் வேண்டிக் கொள்வதைத் தவிர வேறென்ன வழி...?

அப்போது தான் யாசகத்தின் பொருளைப் பரிபூரணமாய் நான் உணர்கிறேன்.

உனது சந்திதியில் துன்பங்கள் சதிராடிப் போட்ட சிதறல் களாய் வந்து நிற்கிறேன்.

எனது மனத்துகள்களை ஒன்றாக்கி என்னைச் சிற்பமாக்கு கிறாய் நீ.

வெளியே வருகின்ற போது என் மதிப்பு பலமடங்காகி யிருக்கிறது.

இந்தச் சிற்பத்தைச் செய்தது யார்...? எனும் ஆவல் எல்லோரிடத்திலுமே மேலோங்கியிருக்கிறது.

ஆனால், நான் அறிவேன்.

துன்பத்திலிருந்து வனைந்து வனைந்து என்னை நீ உருவாக்கியிருக்கின்றாய்!

புயலில் அலைக்கழிந்து, அலைந்து, உலைந்து தடுமாறு கிறேன்.

மயங்கும் தறுவாயில் பற்றக்கிடைத்த சிறு கட்டையாய் நீ மாறியிருக்கிறாய்!

திருவிழாவில் தொலைந்த சிறு குழந்தையாய் உன்னைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். சுற்றிவரத் தெரிகின்ற கண்ணைக் கவரும் காட்சிகளை விடுத்து, மனது உனது நினைப்பிலேயே சுற்றித் திரிகிறது.

உன்னைத் தேடி அலையும் மனது, சூழத்தொடரியும் பயங்கரங்களிலிருந்து மீள உன் துணையை அவாவுகிறது.

கருமுகிலைக் கண்டவுடன் தோகை விரிக்கும் மயில் ஒன்றிரண்டு சிறகுகளை உதிர்த்துவிட்டுப் போவது போல, உன்னைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட ஆனந்தம் கனவுக்குள் என் கண்ணீரை உதிர்க்க வைக்கிறது.

கண்ணீரின் மீதான உனது இரக்கம் பற்றிப் பூரணமாகவே, அறிந்திருப்பதனால், எனது கண்கள் உனக்கான கண்ணீரை வஞ்சகமின்றி வார்க்கின்றன.

சொற்களை விடவும், வார்த்தைகளை விடவும், உன்னை அருகில் சென்று, தொடுவதற்கான அருகதை கண்ணீருக்கு நிறையவே உண்டு.

கண்ணீர் உன் பாதங்களில் தீர்த்தமென விழுகிறது.

இந்தக் கண்ணீரை ஏற்றுக்கொள்ள மிகவும் தகுதியானவன் நீ ஒருவன் தானே.

இந்த உலகில் மற்றவர்கள் முன் கண்ணீர் உகுக்க நான் என்றும் தயாரானதில்லை.

கண்ணீரின் பொருள் அவர்களுக்குப் புரிந்ததில்லை.

உன் முன் எந்தவித விகல்பமும் இன்றி உண்மையாய் வந்து விழும் கண்ணீர்.

அதனால் உன் பாதங்கள் கழுவி பாவம் துடைக்க அவாவும் உன் நெஞ்சு.

நான் புல்லாங்குழலாய் இசைவடித்து உன் செவிகளை நிரப்புகிறேன். அது உன் செவிக்கு இனிக்கும் என்று தான்.

ஆனால் நீயோ, உன் செவிகளை இறுக முடிக கொள்கிறாய்.

யாசகம் கேட்பதற்குப் பதிலாக இந்த இசையெனும் கீத்தைத் தந்துவிட வேண்டும் என்று நானும், யாசகம் கொடுக்கையில், பிரதிபலன் பெறக்கூடாது என நீயும் எண்ணிக் கொண்ட பின், முரண்பாடுகளில் நெரிபடுகிறேன் நான்.

நீ எனது வாழ்விற்கு வழிகாட்டுகிறாய்!

நான் உன்னைப் பின்பற்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். உனது சொல் பற்றி நடக்கிற வேளைகளில் குழம்பும் மனது மாயைகளில் வழிமாறிப் போய்விடுகிறது.

புகை படிந்து முடியிருக்கும் சாலைகளில் எந்தப் பாதை எங்கு செல்கிறது என்பதே தெரியவில்லை. வெறும் இரைச்சல் களால் நிரம்பியிருக்கிறது சாலை.

நான் உன்னிடம் இன்னுமாய் யாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், எனது எதிர்காலத்தைக் காட்டு என்று.

நீயோ, நீண்ட வெளிப்பாதையை மறைத்தபடி நிற்கிறாய்.

எல்லாத் துன்பங்களையும் சுகிக்கப் பழகு என்கிறாய்.

இனிக்கின்ற இன்பங்களை அந்தந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அனுபவி என்கிறாய்.

கூட்டிக்கழித்து, துன்பத்தையும் இன்பத்தையும் பெருக்கிப் பார்த்து, இந்த உலகத்திலிருந்து விலகிவிடலாம் என்று பார்த்தால் அதற்கும் அனுமதி அளிக்கிறாயில்லை நீ...

இன்னும் எனது யாசகம் முற்றுப் பெறாமலே...

யாசகனாயிருப்பதன் அர்த்தங்கள் புரியும் வரையில் உன் முன் மண்டியிட்டபடி நான்... ●

வழிகாட்டி

எனக்கு எந்தத் திக்கும் புரியவில்லை.

திசை தெரியாக் காட்டில் அகப்பட்டிருக்கிறேன்.

எந்தத் திசையில் என்ன இருக்குமோ நானறியேன்!

இந்தக் காட்டின் குடசமங்கள் அறிந்தவன் நீ.

நீயே என் வழிகாட்டியுமாயிருக்கிறாய்!

அடுஞால் இந்தக் காடு மர்மங்கள் குழந்ததாயிருக்கின்றது.

சில வேளைகளில் அது உண்ணை மறைத்துப் போடுகிறது.

வழிகாட்டியாய் நீ இருக்கின்றாய் எனும் எண்ணம் இருக்கின்ற போதிலும்,

சுற்றவுள்ள மாயச் சுனைகள், மலர்வனங்கள், தம் கவர்ச்சியில் எண்ணை அங்கங்கே தங்கவைக்கின்றன.

உண்ணைத் தொடர்வதை விடுத்து சற்றே இளைப்பாறி விடுகின்றேன்.

நீ எண்ணை அருட்டுல் விடுத்து உன்பாட்டில் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்.

உனக்கு வழி தெரியும்.

வழி தெரியாத நான்தானே உண்ணைத் தொடர்ந்து வருதலில் முன் நிற்க வேண்டும்.

உனது பாதச் சவுகூகள் பற்றி நீ நடந்த வழியில் தொடரும், காற்றின் கீதம் பற்றிப் பின் தொடர்கின்றேன்.

வாழ்வு முழுமைக்குமான என் வழிகாட்டியல்லவா நீ!

வெறும் எழில் மலர்கள் குழந்தல்ல இந்தக் காடு.

வழிவழியே எதிர்ப்படும் மிருகங்கள் என் மீது பாயத் தயாராகின்றன.

சிலவற்றை உன் பார்வையிலேயே அடக்கிவிடுகிறாய்.

இன்னும் சிலவற்றை என்னைத் தாக்கத் தொடங்குகிற போது அடக்கி விரட்டுகிறாய்!

இன்னும் சில என் மேல் காயமேற்படுத்திவிடுகின்றன. நீ கண்டுகொள்ளாமலே போகிறாய்.

உன்னை முற்று முழுதாக நம்பிப் பின் தொடராததால் ஏற்பட்ட விளைவென, என் மேல் நானே நொந்து கொள்கிறேன்.

உன்னைக் கண்டு விலகிப் போகும் அவைகள் தம் விஷக் கொம்புகளால் என் மீது தாக்குகின்றன.

நீ காலத்தைக் கடந்தவன்.

துன்பங்கள் கடந்தவன்.

இன்பங்கள் கடந்தவன்.

எவையும் உன்னை எதுவும் செய்யாதபடி நிலைத்திருப்பவன்.

நான் எல்லாவற்றாலும், எல்லாக் கணங்களிலும், பாதிப்பை எதிர்நோக்கியபடி பதகளித்துக் கிடக்கிறேன்.

ஆறுதல் தரும் ஒரே துருப்புச் சீட்டென நீ...

உனது வழிகாட்டுதலினின்றும் நீங்கி மாயக் காட்சிகளில் நான் மயங்கியிருக்கின்ற வேளைகளில் நீ உன்பாட்டிலே போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்.

உன்னைத் தொடர்ந்திருக்கின்ற பல பேரில் நானும் ஒருவனே தவிர எனக்கு மட்டும் நீ வழிகாட்டியல்லவே.

இடையனின் பின்னால் செல்லும் ஆட்டுமந்தைகளில் ஒரு சில வழிதவறிப் போவது போல நானும் வழிதவறிப் போகிறேன். எனினும், எங்கிருந்தாலும் உனது நினைவு என் மனதைத் தைத்தவுடன், நீயும் உன் குழலெடுத்து உன்னை அடையாளம் காட்டுகிறாய்.

உனது இருப்பிடத்துக்கான வழிகாட்டலை மிகவும் இலகுவாகச் செய்கிறாய். ஆனாலும், உன் பின்னால் வருவதை விட இது மிகவும் சிரமமாகத்தான் இருக்கிறது.

உனது குரல் எங்கிருந்து கேட்டாலும், மலைகளையும், பள்ளங்களையும் தாண்டி உன்னருகே வந்து சேர்வதற்கு நான் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

சிரமங்கள் தாண்டி வந்த பிறகு, நீ என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கிறாய்!

தாகம் தீர்க்க குவளை நிறைய இளநீர் தருகிறாய்!

உன்னோடிருந்தால், துயர்களனைத்தும் பஞ்சாய்ப் பறக்கும் என உணர்த்தாமல் உணர்த்துகிறாய்.

வனாந்திரத்தின் பயங்கரத்துக்கிடையில் பாதுகாப்பாய் மரமுகடுகளுக்கிடையில் அரண் அமைத்துத் தருகிறாய்.

பயணக் களைப்புத் தீர் உறங்கியெழும் வரைக்கும் கண்ணுறக்கம் இன்றிக் காவலாய் இருக்கிறாய்!

பகல்பொழுதின் சூரியோதயம் கண்களைக் குத்த, நீ கண்ணுக்குத் தெரியாமலே மறைந்து போய்விடுகிறாய்!

உன்னைத் தேடி வருகின்ற வேளைகளில், உன்னை ஒழித்து, மறைத்துத் தேவை ஏற்படும் வேளைகளில், உள்ளொளி யாய் நின்று வழிநடத்திச் செல்கின்றாய்.

காலை மரகதவீணையாய் என் உயிரை எழுப்புகிறது.

உறக்கத்திலிருந்தான மீஞ்ஞகை, உன்னை எனக்கு அடையாளம் காட்டுகிறது.

வண்ணத்துப்பூச்சிகள் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன.

அவை உனது அருகாமையை எனக்கு உணர்த்துகின்றன.

எந்தக் கலைஞராலும், இரசித்திருக்க முடியாத அளவிற்குப் பெருந்தொகையான வண்ணத்துப்பூச்சிகள் என்னைச் சூழப் பறக்கின்றன.

உண்ணால் உருவாக்கப்பட்ட அந்தச் சிருஷ்டிக்குள் அமிழ்ந்து போகிறேன்.

தவமியற்றும் காலம் முடிந்து போக, வாழ்தலுக்குள்ளால் உன்னைக் காண விழைகின்றேன்.

நீ வழி காட்டியாய் இருக்கின்ற வரைக்கும் வாழ்தல் பற்றிய பயம் எதற்கு...?

உனது சுவடுகள் இறுதி வரைக்கும் எனக்கு வழிகாட்டிப் போகும்.

பூக்கள் உதிர்ந்துகிடக்கும் பாதையும், வண்ணத்துப்பூச்சிகள் சிறகசைக்கும் காலமும், மயிலிறகுகளும் எனக்கான காலத்தில் உனதின் பிரதிகளாய் வழிகாட்டிக் கொண்டேயிருக்கும்.

கனவு மயக்கத்திலிருந்து மீண்டெழும் இக்காலத்தில் எனது வழிகாட்டியான உன்னை இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறேன். மரணத்தின் வாசல் வரை... அதற்கும் அப்பாலும்... ●

12783

பூக்களின் வாசம்

ஏழை விவசாயி வானத்தை அடிக்கடி பார்ப்பது போல் நான் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவனுக்கு மழை இன்றேல் வயிற்றுப் பிழைப்பு நடக்காது.

எனக்கும் உன் அருள் இன்றேல் வாழ்க்கைப் போராட்டம் ஜெயிக்காது.

வாழ்வில் போராடிப் போராடித் துவண்டு நிற்கிற நேரங்களி லெல்லாம், நீ நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகக் காட்சி கொடுக்கிறாய்.

மழை கண்டு செழித்து நிற்கின்ற பயிர்களைப் பார்த்து விவசாயிக்கு ஏற்படுகின்ற ஆனந்தம் எனக்கு உன் அருள் கண்டு என் வாழ்வு செழிக்கின்ற போது ஏற்படுகின்றது.

காற்றிலே நெற்பயிர்கள் உல்லாசமாக ஆடுவது போல, என் மனம் உன் அருளுற்றில் ஆனந்தமாய் நனைந்து கொண்டிருக்கிறது.

எங்கேனும் பல வருடங்களுக்கொரு முறை பூக்கின்ற அற்புதமலர் போல, என் மனதோரத்தில் உன் அருள் மழை பூத்துச் சொரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீ உன் கரங்களை என் தலை மீது வைத்து ஆசீர்வாதம் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

ஒரு குழந்தை கனவிலே பூத்துச் சிரிப்பது போல் என் வாழ்வில் வசந்தம் துளிர்விட்டு எழுகிறது.

அந்த வசந்தம் காலங்களை வென்று என்றும் என் கூடவிருந்து, என் மனதுக்குச் சாந்தியளிக்க விழைகிறது.

நீ என் தலைதொட்டதால் வந்த வசந்தம் இலேசில் மறந்து போகக்கூடியது அல்ல.

இலையுதிர் காலங்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்டுக் கொண்டி

ருந்த, எனது காலத்தின் மீது புதிய பூக்களைத் துளிர்க்கச் செய்தவன் நீ.

வறண்டு போன மண்ணில் ஈரநீர்த்துளிகளை வீழ்த்தி, விதை மலர்த்தி சோலைகள் செய்தவன் நீ.

நான், இப்போது, உலகின் பார்வை பதியும் இடமாய் மாறியிருக்கிறேன்.

பறவைகள் என்னைத் தேடி வருகின்றன.

பறவைகள் எனக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கின்றன.

பறவைகளுக்கான சரணாலயமாய் நான் கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நிற்கிறேன்.

உலகம் என்னையும் பெயர் குட்டி அழைக்கத் தொடங்கி யிருக்கிறது.

உலகின் உன்னதங்களில் ஒன்றாக எனது பெயர் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.

நீ... எனது மலர்வுக்குக் காரணமாக இருந்துவிட்டு உன்னை மறைத்துக் கொள்கிறாய்...

இடையிடையே நீயும் ஒரு பறவையாக என்னைத் தேடி வருகிறாய்.

என்னால் உன்னை அடையாளம் காண முடிகிறதா எனச் சோதிக்கிறாயா...?

நான் தானியங்களையும், பழங்களையும் கொண்டு உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

நீ சற்று இளைப்பாறிவிட்டு, மீண்டும் பறந்து போய் விடுகிறாய்.

உனக்கான பழங்களும், தானியங்களும் என்னிடமே மீந்திருக்கும்.

எனது பொலிவு குன்றாமல் மீண்டும் ஒரு போது நீ வருவாய் என உனக்காக நான் காத்திருப்பேன்.

எனது பூக்களை கிளைகளில் ஏந்தியபடி ஒவ்வொரு காலையிலும் உண்ணை எதிர்பார்த்திருப்பேன்.

நீ ஒவ்வொருவரை அனுப்பிக் கொண்டிருப்பாய்.

ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தேவையான பூக்களைச் சொல்லி வாங்கிக் கொண்டு செல்வார்கள்.

ஆனால், உனக்கு மட்டும் நான் நினைத்தபடி பூக்களைக் கொடுக்க முடியாதபடி எல்லாப் பூக்களும் நிறைந்து முடிந்திருக்கும்.

பூக்கள் கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் எல்லாப் பூக்களும் முடிந்த பிறகு அடுத்த நாளுக்கான அரும்பு களோடு காத்திருப்பேன்.

அடுத்த நாளாவது முதல் ஆளாக நீ வந்துவிடுவாயென்று...

எனது பூக்களை உனது பாதத்தில் சமர்ப்பிக்கலாமென்று...

நீ மற்றவர்களை அனுப்பிக் கொண்டிருப்பாயே தவிர உனது தேவைக்கு நீ வருவதேயில்லை.

எல்லாருக்கும் வாரி வழங்கும் நீயா என்னிடம் பூக்கள் இரந்து வரப்போகிறாய்!

நீ வருவாய் என்கின்ற நம்பிக்கை இழந்து கேட்பவர் களுக்கெல்லாம் பூக்களை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எனக்குக் கூட ஒரு பூ வைத்துக் கொள்ளவில்லை.

வெயில் வறண்டிருந்த ஒரு பொழுதில் நீ வந்தாய்.

நீ தாகமாய் இருப்பதாய்ச் சொன்னாய்.

உன் தாகத்திற்கு நீர் தந்தேன்.

அருந்தி முடித்துவிட்டு எழுந்து நின்றாய்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடியே கேட்டாய். ஒரு பூக்கூட நீ எனக்கு விட்டு வைக்கவில்லையா...?

தூக்கிவாரிப் போட நிமிர்ந்தேன்.

உனக்கே அனைத்தையும் தந்துவிட்டேனே...!

எனக்குள் தைத்த கொடிய முள்ளை என்னால் எடுக்க முடியவில்லை.

இன்னும் நெஞ்சுக்குள் தைத்தது.

உன்னால் தரப்பட்டவை, உனக்கே அனைத்தையும் சமரப்பித்துவிட்டேன்.

உனக்கெனக் காத்திருந்த பொழுதுகளில் நீ வரவில்லை.

இதோ இப்போது வந்திருக்கிறாய்.

உனக்குரிய அர்ச்சனை மலர்கள் எங்கே எனக் கேட்கிறாய்!

என்ன செய்வேன்.

என்னிடமிருந்த எல்லா மலர்களையும் கேட்பவர்களுக் கெல்லாம் கொடுத்துவிட்டேனே!

கணப்பொழுதுதான்.

நான் தீமானித்துவிட்டேன்.

நானே ஒரு மலராக மாறுகிறேன்.

என்னை அணிந்து கொள்.

உள்ளுர களிப்பேறுகிறது.

நீயே என்னை அணிந்து கொள்ளப் போகிறாய்.

உன்னோடே தங்கிலிடப் போகும் மகிழ்ச்சி.

நீ சிரிக்கிறாய்!

அப்பால் போகிறாய்!

நான் அப்படியே சிலையாகி நிற்கிறேன்.

உள்ளே பூக்கள் மலர்கின்றன.

வனாந்திரமெங்கும் பூக்களின் வாசம் நிறைகிறது.

பொது நூலகம்
கொக்குவை

நீயே பூக்களாய் நிறைந்திருக்கிறாய்.

எனது வாசல் வாசனையில் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

உனது குரல் ஒவ்வொரு பூக்களிலும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு காலையும் நீ முதல் ஆளாய் வருவாய்!

இந்தப் பூக்கள் அனைத்திலும் உன் வாசத்தைக் கொடுத்து விட்டுச் செல்வாய்!

நான் ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், இந்தப் பூக்களில் உனது வாசத்தை... ●

மாநாத இளமை

வாது நாலைய்
காங்கோ

கண்களில் சுருக்கம் வந்துவிட்டது.

காலகள் ஓய்ந்து போகின்றன.

காலம் யாருக்காகவும், தன் ஒட்டத்தை நிறுத்திக் கொள்வதில்லை.

முதுமையின் விளிம்பில் நான் உனது குரலின் இளமையை இன்னும் ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உனது இளமை மட்டும் அன்று போலவே, இன்றும் சிலிர்த்தபடியிருக்கிறது.

மலர்களில் துளிர்த்திருக்கும் மழைத்துளி போல, உனது இளமை விகசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நீ... இளமையின் தூதனாக இருக்கிறாய்.

காலத்தின் மொழிபெயர்ப்புக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவனாக இருக்கிறாய்.

வயதாகாமல் என்றும் இளமையாக இருக்கும் ஓவியம் போல 'பளிச்'சென்று இருக்கிறாய்.

இங்கு கடலுக்கு வயதாகிவிட்டது.

மரங்கள் வயதாகி வீழ்ந்து புது மரங்கள் துளிர்த்துவிட்டன.

மனிதர்கள் பிறந்து மடிந்து, பரிணாமம் வளர்ந்து எத்தனையோ மாற்றங்கள் நேர்ந்துவிட்டன.

நீ மட்டும், இளமையின் தனிப்பெரும் சக்தியாய் ஜோவித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.

உனது குரலில் கவித்துவம் மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கனவின் ஸ்பரிசம் உனது தோற்றத்தில் வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

மனிதன் மீதான இரக்கம் உனது புன்னகையில் வெளிப்படுகிறது.

அழுகள், நந்தவனங்கள் எங்கும் மாறாத இளமையைப் பரப்புவனாக நீ இருக்கிறாய்.

ஞான ஒளியை எங்கும் கொணர்ந்து வீசுகிறாய்.

சுட்டெரிக்கும் சூரியனைக் குளிர்ச்சியாக உன் கரத்தில் ஏந்தியிருக்கிறாய்.

பனியாறுகள் பலவற்றை உன்னிடம் உற்பத்தியாக்குகிறாய்.

வாழ்க்கையில் அநித்தியத்தை உணர்த்த இடையிடையே பிரளியங்களை, பூகம்பங்களை உருவாக்குகிறாய்.

பூமியின் பாரத்தை இவ்வாறு இடைக்கிடையே சமரசம் செய்கின்றாய்.

வீழ்கின்ற மழைத்துளியின் குளிர்ச்சியாய் உன்னிடம் ஓட்டிக்கிடக்கின்ற ஈரம் மனிதர்களிடம் கருணை காட்டுகிறது.

ஆனால், மனிதர்களின் கருணை மற்ற ஜீவன்களிடத்தே சற்று மட்டுப்பட்டுத்தானிருக்கிறது.

நீயும் உன் அன்பை மட்டுப்படுத்துகின்ற வேளைகளில் உயிர்கள் தவித்துக் குழுவுகின்றன.

உனது பொருள் என்ன என்பதாய்த் தூற்றுகின்றன.

ஆற்றிவு பெற்றவர்கள் அளவுக்கு சின்னஞ்சிறு உயிரினங்கள் உன்னைத் தூற்ற நினைப்பதில்லை.

அந்த உயிர்களின் மீதான உன் கருணை என்றும் பல்கிப் பெருகுகிறது.

விளக்கினை நாடி விட்டில்கள் பறப்பது போல் ஏதோ ஒரு ஒளியின் கவர்ச்சியில் இந்த அறியாமை நெஞ்சங்கள் தம்மைத் தாமே மாய்த்து விடுகின்றன.

நீ மிகப்பெரும் ஒளியாய் தெளிவைக் காட்ட முன் வந்தாலும், கூட மயக்க வெளிச்சத்தில் இருப்பவர்களை எங்ஙனம் மீட்பது...?

உனது கரங்களில் வழியும், அருள் ஒளி கோடானுகோடி வருடங்களாய் வழிந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

அதனைப் பருக வருபவர்கள், பாதி வழியில் ஏதேனும், மந்திரசக்திகளுக்கிடையில் சிக்கிப்போய்விடுகின்றனர்.

இல்லாவிட்டால் இந்த உலகம் இப்படிச் சின்னாபின்னப் பட்டிருக்காது.

மாய ஒளிக் கலவைகளுடனான காட்சிப் பெட்டிகள் உலகெங்கும் அலங்கரிக்கின்றன.

உனது இனிய குரல், என்றும் இளமையுடன் ஜோலித்துக் கொண்டிருக்க, இவர்கள் முதுமையை நாடிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

முதுமையை, நோயைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கும் புதிய ஒழுங்கு முறைக் குள் உலகம் முற்றுமுழுதாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீ உனது சிருஷ்டியில் உருவாக்கிய பெரிய வனாந்திரங்கள் சின்னாபின்னமாகின்றன.

நீ ஆதரவளித்துக் காப்பாற்றிய சின்னஞ்சிறு உயிர்கள், காட்டையே ஆதாரமாய்ப் பற்றியிருந்தவை அழிந்து போகின்றன.

சனைகள் வற்றுகின்றன.

மழை தன் காலத்தை மாற்றுகின்றது.

தான் நினைத்தபடி வந்து போக அது பழகிக் கொண்டது.

நீ ஒரு ஆட்டிடையன் போல வழிநடத்திச் சென்ற ஆடுகள், எல்லாம் திசைக்கொன்றாய் தொலைந்துவிட்டன.

நீ ஒரிடத்தில் உட்கார்ந்து விட்டாய்.

நீ அவற்றை வருந்தி அழைக்கவில்லை.

சற்றிச் சுழன்று கானகமெல்லாம் அலைந்து அவை கடைசியில் உன்னைத் தேடி வரும் காலம் உண்டு.

நீ அது வரையில் மரத்தின் கீழ் துண்டு விரித்துப் படுத்திருக்கிறாய்.

உனது கவலை, ஆடுகள் தொலைந்து விடக்கூடாதே என்பது.

ஆனால், ஆடுகள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதாய்த் தெரியவில்லை.

ஆடுகள் வரும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என நீ உனது பாட்டில் உறவுகிக் கொள்கிறாய்.

ஆடுகள் தம்பாட்டில் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உலகம் அறிவெனும் மாயையில் தடம்புரண்டு போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

துப்பாக்கிகளும், வெடிமருந்துகளும், உற்பத்தியாகி பூக்களின் வாசனையைத் தொலைத்துவிட்டன.

கருகிப்போன புற்கள் நிலங்களை மலடாக்குகின்றன.

உயிர்கள் வசிப்பதற்கான சாத்தியங்கள் உலகின் பல பாகங்களில் அற்றுப் போகிறது.

நீ களைப்பின்றி இருக்கிறாய்.

உயிர்கள் வாழ்வதற்கான சிறப்புகளைப் பூமி மீது மாத்திரமே நீ பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறாய்.

பூமியின் மீதான கறைகள் உன் னன யோசிக் க வைத்திருக்கும்.

பூமி அழுக்காகிறது.

பூமிக்கு வயதாகிறது.

நீ மட்டும் அப்படியே இன்னொரு பூமியைச் செய்ய ஆயத்தமாகிறாய்.

இந்தப் பூமியின் ஆயுள் முடிகிற போது நீ இன்னொரு பூமியைப் படைத்து நிற்பாய்.

அங்கும் நீ மட்டும் இளமையாக இருப்பாய்.

பல்கோடி ஆண்டுகளின் முன் முதல் உயிரி உலகில் தோன்றிய போது நீ எப்படி இருந்தாயோ அப்படியே நீ அடுத்த பூமியின் முதல் தோற்றத்திலும் இருப்பாய்!

ஆறுகள், குளங்கள், காடுகள், மலைகள் அடுத்த பிரளைத்தில் அழுங்கிப் போக...

நீ மெளனத்தில் ஒடுங்கி நெடுங்காலம் தவமிருந்து, புதிய பூமியை உயிர்ப்பிப்பாய், புதிய இளமையோடு. ●

மாயத்தீவு

மாயத்தீவில் சிக்கிக்கிடக்கிறது மனம்.

மீட்சி தர எவருமில்லை.

நீ மாயத்தீவு என்பதைச் சுட்ட முன்னரே நான் அதற்குள் சிக்கிக் கொண்டேன்.

தெளிவான வழிகாட்டுதலுக்கு எவருமில்லை.

யாருக்குமே எது பற்றிய தெளிவுமில்லை.

நீ அடிக்கடி அது மாயத்தீவு என்பதற்கான ஞாபகங்களை கிளர்த்திக் கொண்டுதானிருந்தாய்.

ஆனால், மயக்கப்புச்சுக்களிலிருந்து விடுபட ஏனோ முடிய வில்லை.

கலைந்து, குலைந்த உணர்வுகள் ஒருமித்துப் போன பாதையில் விபரீதம் நிகழ்ந்துவிட்டது.

தவிப்போடு தடவிச் சென்ற பாதை குழப்பத்தில் முடிந்து விட்டது.

பொய்யான உலகில், சிக்கல்களில் சீரழியவேண்டி வந்து விட்டது.

அனைத்துக்கும் ஆரம்பகர்த்தாவான நீ ஆரவாரமில் ஸாமலே இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய்.

உன்னால் என்னதான் செய்ய முடியும்.

வீழ்வேன் என்று நினைத்துப் போய்க்கொண்டிருப்பவர்களை நீ என்ன சொல்லித்தான் பிடித்து நிறுத்த முடியும்!

நான் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

மாயத்தீவொன்று என்னை வாவென்றமூத்தது.

தடுத்து நிறுத்த எவருமில்லை.

நீ மட்டும் தடுத்தாய்.

நான் உண்ணையும் வாவென்றழைத்தேன்.

நீ வருவதற்குத் தயாரில்லை.

நான் உண்ணைப் புறக்கணித்தேன்.

என்பாட்டில் நடந்து வந்தேன்.

மாயத்தீவில் எல்லாமே இனிப்பாகத்தான் இருந்தன.

நான் இன்பங்களை ஒவ்வொன்றாக உண்ணத் தோடங்கினேன்.

நீ ஒவ்வொரு தடவையும் தடுத்துக் கொண்டுதானிருந்தாய்.
'வேண்டாம் உண்டு விடாதே' என்று.

நான் உன் சொல்லைக் கேட்பதாக இல்லை.

நான் உண்பதைப் பற்றி உனக்கென்ன வந்தது...?

உனது சொற்களை முழுமையாக நிராகரித்தேன்.

உனக்கும் என்னிடம் வரப்பிடிக்கவில்லை.

நானும் உண்னிடம் வரத்தயாரில்லை.

இருவருக்கும் குறுக்கே ஒரு பெரிய இடைவெளி இருந்தது.

ஆனால், நீ என்னை வெளியே இழுக்க முயன்றாய்.

நான் உண்ணை உள்ளே ஈர்க்க முயன்றேன்.

இருவரதும் போராட்டத்தில் அவரவர் அப்படி அப்படியே நின்றோம்.

மாயத்தீவு உனக்கும், எனக்குமான போராட்டத்தில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

என்னைப் போல முன்னர் உள்ளே வந்தவர்கள் சிலர் துன்பக் கணி பறித்து அல்லல்படுவதைக் கண்டேன்.

அதன் பின் கூட என் புத்தி திருந்துவதாக இல்லை.

அவர்கள் வேறு, நான் வேறு தானே. எனக்கு மட்டும் இன்பங்கள் வாய்த்திருக்கும் என முற்றாக நம்பினேன்.

நீயோ மீண்டும், மீண்டும் என்னை ஆற்றுப்படுத்த விரும்பினாய்.

அடிக்கடி எச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்தாய்.

நான் உன்னைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

எனது பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

காலப்போக்கில் முதல் துன்பம் என் அருகில் வந்தது.

அதனை எதிர்கொள்ள முடியாமல் பதறினேன்.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

துணைக்கு எவருமில்லை.

மாயத்தீவு தன் வசீகரம் காட்டி என்னை மயக்கிக் கொண்டிருந்தது.

துன்பக்கானல் என் உயிரை உருக்கிக் கொண்டிருந்தது.

முதலாவது அடியே எனக்கு மிகப் பலமாக இருந்தது.

திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

உன்னைக் காண முடியவில்லை.

நெடுந்தூரத்திற்கு வந்திருக்கிறேன்.

இனி உன்னிடம் மீண்டு திரும்ப முடியாது.

வழியிலுள்ள துன்பம் அனைத்தும், அனுபவித்துத் தீர்ந்த பிறகே இந்த எல்லை தாண்ட முடியும்.

உன்னை நினைத்தபடியே ஒவ்வொரு துன்பத்தையும் ஜீரணிக்கப் பழகுகிறேன்.

ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் இன்னொன்று போல் இல்லை. மிகவும் கடினப்பாறையில் கற்கள் குத்த நடக்க வேண்டியிருக்கிறது.

முள்மரங்கள் பாறி விழுந்து பாதையைத் தட்டையாக்குகின்றன.

மாயத்தீவில் முன்பிருந்த வசீகரம் எப்படி மறைந்ததென்று தெரியவில்லை.

இந்தக் கடும் குழல் எப்படி வெளியே தெரியாமல் முடிவைக்கப்பட்டதென்பதே அதிசயமாக இருந்தது.

எப்படி இருப்பினும் தன் மயக்க இழை மூலம், ஈர்த்தெடுத்த மாயத்தீவு மௌனப்பதுமையாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

பல்கோடி உயிர்கள், பல்கோடி காலமாக மாயத்தீவில் உலவிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தங்கள் தங்கள் காலம் முடியும் வரைக்கும், தவித்துப் பதைத்து வாழ்ந்து தீர்கின்றன.

யார் தடுத்தும் கேளாமல் இத்தீவை நோக்கிய மாயச் சுழற்சி ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

சில வேளை நீ கூட சிலரை அனுப்பிவைத்திருக்கலாம்.

என்னை இந்த சுழலிலிருந்து மீட்க, நீ யாரையேனும் அனுப்பி வைத்திருக்கலாம்.

ஆனால், அவர்களும், ஒரு சேர இந்தச் குழலில் மாட்டிக் கொள்வதுதானே இறுதியில் நடக்கிறது...!

சுழல்கள், குட்சமங்கள் எதுவும் புரியாத பாமர ஜனங்கள்...

எல்லாம் புரிந்தும் மாயக்கவர்ச்சியில் மயங்கி வந்தவர்கள்...

புரியவே வேண்டாம். தொடர்ந்து இப்படியே இருக்கட்டும் என இன்பக் கணி நுகர்பவர்கள்...

எனத் தொடர்ச்சியாக மாயத்தீவு உயிரினங்களால் நிரம்பி யிருக்கிறது.

காலம் முடிந்து போய் மாயத்தீவால் நெட்டித் தள்ளப்படுபவர்கள் உனது காலடியில் வந்து விழுகின்றனர்.

மனிதநேயம் மிக்க நீ அவர்களை உன் அருகே அழைத்துக் கொள்கிறாய்.

உன் அருகாமைக்குத் தவிப்பவர்கள் உன்னை இறுகப் பற்றிக் கொள்கின்றனர்.

மாயத்தீவின் மயக்கம் தீராதவர்கள் இன்னொரு மாயத் தீவிற்குள் மறுபடியும் வீழ்ந்து விடுகின்றனர்.

அவர்கள் மீண்டும் தங்கள் பயணம் முடித்துத் திரும்பு வதற்குள் காலங்கள் யுகங்களாகின்றன.

நீயோ, அவர்களை அருகழைக்கவே ஆயத்தமாக இருக்கிறாய்.

உனது ஆடம்பரமற்ற அழகு அவர்களை ஈர்க்கவில்லைப் போலும்.

ஆனாலும், ஈர்ப்பு மிகுந்த மாயத்தீவின் ஒழுங்கல்கள் அவர்களுக்கு உண்மைநிலையைப் புகட்டவில்லையோ...?

மாயத்தீவின் ஒரு முனையில் நிற்கின்ற நான் உனது பாதங்களையே தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஒரு நாள் இந்தத் தீவின் மயக்கங்களிலிருந்து வெளியே வருவேன்.

நீ எனக்கு உன் பாதங்களைத் தந்து காத்திருப்பாய்.

இன்னொரு மாயத்தீவிற்கு மனதாலும் சூடப் போகத் தயாரில்லை நான்.

வொதுநாகம்
வானாகம்

வருகையின் தடங்கள்

உன் முன் நிற்கையில் என் பேச்சு பட்டென்று அறுந்து போயிற்று.

நினைத்து வைத்திருந்த எதையுமே கேட்க முடியாமல் போயிற்று.

மௌனம் நீண்ட பெருமுச்சோடு தன் பயணத்தைத் தொடங்கிற்று.

இன்னும் நீ என் முன் நின்று கொண்டு தானிருக்கிறாய் ‘என்ன வேண்டும் சொல்’ என்று.

என்னால் தான் எதனையும் கேட்க முடியவில்லை உன்னிடம்.

நீ எல்லாவற்றையுமே எனக்குப் பூரணமாய்க் கொடுத்துத் தானே இருக்கிறாய்.

வலுமிக்க இரு கரங்கள்...

தளராமல் நடக்கும் பாதங்கள்...

ஊனமில்லா உடலைத் தந்த உனக்கு நன்றி சொல்லாமல் வேறு எதனைக் கேட்பது...

விதி எனது காலைப் பறித்திருந்தால் உன்னிடம் ஊன்று கோல் கேட்டிருப்பேன்.

விழிகளைப் பறித்திருந்தால் வாழ்விற்கான ஒளியைக் கேட்டிருப்பேன்.

நோயைத் தந்திருந்தால், நோயிலிருந்தான் விடுதலை யைக் கேட்டிருப்பேன்.

நீ என்னை முழுமையாக வைத்திருக்கிறாய்.

இந்த முழுமையை வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கு

நீ என்ன செய்யச் சொல்கிறாயோ அதைச் செய்வதற்குத் தானே நான் இவ்வுலகில் படைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

அப்படியிருக்க நான் எதனைக் கேட்பது உன்னிடம்.

ஏதாவது கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்பது போல நீ அசையாமல் நிற்கிறாய்.

உன்னிடம் நான் எதனைக் கேட்பது...?

எதையுமே கேட்டு நான் உன்னை அந்நியப்படுத்த விரும்ப வில்லை.

எதையேனும் கொடுத்துவிட்டால் நீ பின்னர் என்னைவிட்டு விலகிப் போய்விடக்கூடும்.

ஆனால், என்னிடம் நீ கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்கா விட்டால் எப்போதும் நீ எனக்காக நெருங்கியிருப்பாய்.

அதனால் உன்னிடம் எதனையும் பெற்றுவிடக் கூடா தென்பதில் நான் மிகவும் அவதானமாய் இருக்கிறேன்.

ஒரு சமயம் பூங்கொத்துகளோடு தோன்றுகிறாய்.

பூங்கொத்துகளின் வாசம் என் நாசியை எட்டி சுகம் விசாரிக்கிறது. எனினும் நான் அவற்றை எடுத்துக் கொள்ள வில்லை.

அந்தப் பூங்கொத்துகள் உன்னுடன் இருக்கும் போது தான் அழகாக இருக்கின்றன. நீயே வைத்துக் கொள்ள என்கின்றேன்.

பூங்கொத்துக்கள் வாசம் குலையாமல் அப்படியே இருக்கின்றன.

அந்த வாசம் உன்னையும், என்னையும் நெடு நேரத்திற்கு இணைத்துப் போடுகிறது.

“ஏதாவது கேள்” என்கிறாய்!

இது வரைக்கும் நான் எதையும் கேட்டதில்லை.

ஆனால், வரம் ஒன்றுதானே இருக்கிறது.

கேட்கவேண்டும் என்பதற்காக எதையாவது கேட்டு, அந்த வரத்தைத் தீர்த்துவிடுவதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

நீண்டு கிடக்கிறது காலம்.

எனக்கான வாழ்வில் அனுபவிக்கக் காத்திருக்கும் இடையூறுகள் இனிமேலும் என் வாழ்வில் குறுக்கிடலாம்.

அப்போது கேட்பேன் என்ன வேண்டுமென்று.

அது வரைக்கும், நீ கேட்கிறாய் என்பதற்காக எதையாவது பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லையே!

உனது ராகங்களிலான பாடலை நீ மீட்டி வருகிறாய்!

எனக்கான வாழ்க்கை உன் பாடலில் உருகி வழிகிறது.

நான் அந்தப் பாடலில் மெய்ம்மறந்து நிற்கிறேன்.

ஒடைகளின் குளிர்ச்சி, பாதங்களை நனைப்பது போல், உன் பாடல் என் மனதை நனைத்துப் போகின்றது.

அமைதி கோலோச்சும் இரவில் நட்சத்திரங்கள் ஒன்றொன்றாய உதிர்ந்து என் மடியில் விழுகின்றன.

நிலா இரவுக்குப் பாலூட்டுகிறது.

கசிந்து விழும் கண்ணீரில் ஒரு துளி ஆனந்தம் எட்டிப் பார்க்கிறது.

நீ நிறைந்த மனதோடு இரவில் உலாப்போகிறாய்!

உலகின் துயரங்களைத் தேடிப் போகிறாய்!

ஒவ்வொரு வாசற் கதவையும் தட்டி அவர்களது துன்பங்களுக்குப் பரிகாரம் தேடமுனைகிறாய்.

வாசற்கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

சில கதவுகள் இறுகிப் போயிருக்கின்றன.

சிலர் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு உன்னை அடையாளம் காணாமலேயே கதவை முடிவிடுகின்றனர்.

நீ உன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், வருந்தி அழைத்தவர்களிடம் விருந்து சாப்பிடுகிறாய்!

அலட்சியப்படுத்தியவர்களை நீயும் பொருட்படுத்தாமல் அப்பால் போகிறாய்.

நான் உன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறேன்.

ஆனாலும், அருகழைக்கவில்லை.

நீயாக வரவேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

நீயோ அழைப்பின்றி வருவதாக இல்லை.

கடைசியில் நானே உன்னை அழைக்கிறேன்.

நீ வருகிறாய்...!

உனது பாதங்களை எனது முற்றத்தில் பதிக்கிறாய்!

புனிதம் எங்கும் குழந்து கொள்கிறது.

மொட்டையாயிருந்த மரங்கள் அரும்பத் தொடங்குகின்றன.

நீ வருகையில் உன் மீது, ஒரு போதும் பூக்காத எனது மரத்திலிருந்து பூக்கள் சிந்துகின்றன.

எனது வரண்ட மனது மகிழ்ச்சியில் குளிக்கிறது.

உனது குரல் எனது வாழ்விற்கு மெருகூட்டத் தொடங்குகிறது.

உன்னிடம் எதையும் கேட்காதிருந்த நான் உனது வருகையிலேயே எல்லா வரங்களும் கிடைத்ததாய் உணர்ந்தேன்.

நீ என்னிடம் வந்திருக்கிறாய்!

இனி எதுவும் தேவையில்லை எனக்கு.

நீ சென்றுவிட்டாலும் கூட உனது வருகையின் தடங்கள் எனது வாழ்வு முழுமைக்கும் என்னைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும்...

வேறென்ன வரம் வேண்டும் எனக்கு...?

கடைசி விருந்தாளி

பனி ததும்பும் புல்நுனிகளின் இடுக்கில் உனது பாடல் கம்பீரமாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது.

புற்களுக்கிடையில் நகரும் உலர்ந்த பட்டுப்பூச்சிகள் அந்தப்பாடலால் கவரப்பட்டு அங்குமிங்கும் இழுபடுகின்றன.

நீ... உயிரினங்களை ஈர்க்கும் காந்த சக்தியாய் எங்கும் நிலைபெற்றிருக்கிறாய்.

உனது உலை வானில் கொதிக்கிறது.

அனைத்து ஜீவராசிகளுக்குமென நீ வானில் பொங்கலிடு கிறாய்!

உனது பொங்கலையுண்டு உயிர்கள் பசியாறுகின்றன.

நீ மட்டும் உயிர்கள் உண்ணும் உணவோடு உன் பசி தணிக்கிறாய்!

வண்ணத்துப்பூச்சியாய் சிரிக்கும் வானவில்லின் வர்ணங்களில் உனது ரேகையை அழுத்திப் பதித்திருக்கிறாய்.

மழை ஈரத்தில் கூடக் கரைந்து போகாத வானவில்லைப் பார்த்துக் கானகம் களிப்புறுகிறது!

துளிர்களால் நிரம்பியிருக்கும் புதிய மழும், உனது காற்றால் தன்னைச் சுவாசித்துக் கொள்கிறது!

உன்னைப் பாடும் ஆவலில் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உரோஞ்சி சப்தித்துக் கொள்கின்றன.

குளத்தில் தாமரை மிதந்து மிதந்து எழுகிறது. உனக்கென தரிசனம் தருவதற்காக.

நீ நிர்மலமாகவே தோற்றுமளிக்கிறாய்!

கருணை கூர்ந்த உனது முகம், இறுகப் பூட்டிய கதவுகளை அடித்துத் திறக்கிறது.

நீ வந்து நிற்கிறாய் என் முன் ஒரு இரவுலனாய்...

நான் உன்னை எதிர்பார்க்கவில்லை. இப்படி நீ என் முன் வந்து நிற்பாயென்று.

அரிசிமணிகள் கேட்டு இரந்து நிற்கிறாய் நீ...

உள்ளே முடைகளில் கட்டப்பட்ட அரிசிமணிகள் நான் போகிற போது மாயமாய் மறைந்துவிடுகின்றன.

கடைசி அரிசிமணியை மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் மயில் கொத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

நீ இன்னமும் வாசலில்தான் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்!

எங்கேனும் பத்திரப்படுத்திய அரிசி இருக்கக்கூடுமோ என நான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நேர்த்திக்கென முடிந்து வைத்த சில்லறைக்காக துணி முடிப்பில் அகப்படுகிறது.

எடுத்து வருகிறேன்.

உனது பிச்சைத் தட்டில் சில்லறைகள் இருக்கவில்லை.

அரிசிமணிகள் இருந்தன.

நான் எங்கு போவது இந்த மழை இருட்டில்... அரிசி மணி வாங்குவதற்கு.

மயில்தோகை விரிக்கிறது.

உதிர்ந்து விழுந்த ஒரு இறகைப் பொறுக்கி வருகிறேன். அதைக் கூட நீ வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

நான் ஒற்றைச் சில்லறையோடு உன் பின் அலைகிறேன்.

“எனக்குப் பசிக்கிறது...” என் நீ சொல்கிறாய்.

சாப்பிடுவதற்குத் தர என்னிடம் என்ன இருக்கிறது...!

அந்த நாணயக் குற்றி கீழே விழுகிறது.

சப்தமின்றி விழுந்தது.

எடுத்துப் பார்த்த போது அது அரிசிமணியாகியிருந்தது.

ஒடிவந்து உன் தட்டை நிறைத்தேன்.

நீ புன்னகைத்தபடியே ஒரு பாடல் பாடனாய்.

ஆசீர்வாதங்களோடு அப்பால் போனாய்!

எனது வீட்டில் எதுவுமில்லை.

வயிற்றுப்பசி நீ போன பின் கிளம்பியது.

இனிய நறும்புகை நாசியில் தொற்றியது.

உனது கவிதை காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்து மலைகளுக்கப்பால் நீ போய்க் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

உனது நிழல் மட்டும் நீ போகப்போகப் பெரிதாகி வந்தது. அருகிலே வந்து தொட்டுப் பார்க்கையில் எதுவுமே இல்லை யாகிப் போனது.

மலைமுகட்டின் அடியில் சிவப்புச் சூரியன் ஒழிந்து கொண்டிருந்த போது நீ எனக்குள் ஜக்கியமாகிப் பேர்யிருந்தாய்.

கடைசி விருந்தாளியாய் வந்த உனது மனதைத் திருப்திப் படுத்திய நிறைவோடு எனது வறுமை தீர்ந்து போனது. ●

மரணத்தின் வாசலீல

இயந்து போன வாழ்வின் முடிவில் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

அலைந்து உலைந்த வாழ்வின் இறுதியில் கண்டு கொண்டதுதான் என்ன...?

அனுபவத் தின் நிறைந்த முடிவில் தத்துவங்கள் பிறக்கின்றன.

நான் உன்னைப் பூரணமாய் அறிந்து கொண்டேன்.

வாழ்நாள் முழுவதுமான தரிசனங்களில் நான் உன்னைக் கண்டேன்.

கார்வங்களும், ஆணவங்களும் தேயந்து போக இப்போது ஒரு தனித்த தீவாய் எஞ்சி நிற்கிறேன்.

கற்றிவர உறவுகள் எட்டிப்பார்த்துப் போனபின்பு, எனது தனிமை எனக்குப் புரிகிறது.

இனி எவரும் என்னோடு கூட வரப்போவதில்லை.

மரணம் தன் வாயை அகல விரித்துக் காத்திருக்கிறது.

நீ என்னோடு கூட வருவாயா...?

என்ன வழியனுப்பக் காத்திருக்கிறாயா? அல்லது மாலை உபசாரங்களோடு என்னைப் புதிய உலகிற்கு இட்டுச் செல்லப் போகிறாயா...? என்பதே எனக்குப் பெரிய புதிராக இருக்கிறது.

வாழ்க்கையின் மேடுகள், பள்ளங்கள் தாண்டிவந்த பிறகு மரணத்தின் வாசல் பயழுட்டுவதாக இல்லை.

எங்கே போகப் போகிறோம் என்னும் என்னமே பெரிய தொரு கேள்விக்குறியாய் முன்னால் நிற்கிறது.

அதிலும் முன்னால் கைபிடித்துச் செல்ல நீயிருக்கிறாய்

என்ற பின்னர் எங்கு சென்றால் தான் என்ன? எல்லாம் நீ பார்த்துக் கொள்வாய் எனும் நம்பிக்கை வேறுன்றுகின்றது.

கபடங்களும், வேஷங்களும் நிறைந்த உலகில் இதுவரை வாழ்ந்திருந்ததே ஒரு சவால்தானே!

எந்தப் புற்றுக்குள் இருந்த பாம்பு கடித்ததோ தெரிய வில்லை. விஷமேறிப் படுத்திருக்கிறேன்.

நீலம் பாரித்த உடம்பு உலகைவிட்டுப் பிரியப் போகிறேன் என்கிறது.

காலில் இடறிய முட்கள் உள்ளே ஆழமாய்க் குத்திவிட்டன.

கூடவந்த நீ என்ன அழைத்துச் செல்வதாய் வாக்களித் திருக்கிறாய்.

முதலில் இந்த மாய உடைகளைக் களைந்து விட்டுவா என்கிறாய்!

என்னால் எனது மாய வேடத்தைக் களைவதில் தான் சற்றுச் சங்கடமாயிருக்கிறது.

இறுகப் பற்றிய உறவுகளின் அழுகுரல் கேட்கிறது.

மாயைகள் இன்னும் தம்பிடி விடவில்லை.

நீயும் சென்றுவிடுவாய் போலிருக்கிறது.

உனது புல்லாங்குழல் இழைநுனியைப் பற்றியபடியிருக்கிறேன்.

பிரக்ஞை மறுபடியும் இந்தப் பூவுலகில் விழுகிறது.

முடிக்காத கடமைகள் உலகினின்று பிரிவதற்குச் சற்றே அவகாசம் கேட்கின்றன.

துன்பங்களில் ஓன்றினைந்த உறவுகளைத் துன்பத்தி வாழ்த்த இன்னும் மனம் வரவில்லை எனக்கு.

நீ வருகின்றாயா... இல்லையா...? எனக் கேட்பது போல் நீ சற்றே திரும்பிப் பார்க்கிறாய்.

எனக்கோ இரட்டை மனம். உன் துணையை இழக்கவும் விரும்பவில்லை.

இதுவரைக்கும் சூட இருந்த உறவுகளைத் தனியேவிட்டு விடவும் பிடிக்கவில்லை.

சற்றே பொறுத்துக் கொள்... என உன்னிடம் மன்றாடு கிறேன்.

நீ உனது பாதங்களில் சக்கரம் கட்டியவனாய் விரைந்து செல்கிறாய்.

“இப்போதானால் என்னுடன் வரலாம்.

இல்லாவிட்டால் தனியேதான் செல்லவேண்டியிருக்கும். மறுபடியும் நான் திரும்பிவர நீண்ட காலமாகும்...”

உனது சொற்கள் எனது செவியை இறுக்குகின்றன.

நீ தொலைவில் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்.

மரணத்தின் வாசல் மிகவும் பயழுட்டுவதாய் எனக்குத் தெரிகிறது.

நான் என்னைத் தொடரும் துன்பங்களை விலக்கி நடக்கிறேன்.

காற்றிலே தழைத்திருக்கின்ற குரோத எண்ணங்கள் அழிய வேண்டும் எனக் காற்றுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறேன்.

அவலங்களும், துயர்களும் நிறைந்த வாழ்வை விட்டுப் போவதில் யாருக்குத்தான் கவலை வரப்போகிறது.

நான் முதன்முதலாக சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்கிறேன்.

சந்தோஷங்களால் மாயங்கள் செய்த உலகைவிட்டுப் பிரிவதில் சில சங்கடங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

ஆனால், இரண்டையும் இணைத்துப் பார்த்தால், விஞ்சி நிற்பது எதுவென்று தெரிந்துவிடும். கொஞ்சமே ஏஞ்சப் போகின்ற மகிழ்ச்சிக்காக வாழ்க்கை முழுவதும் துயரில் வதைபடுவதா...?

அல்லது, கொஞ்சமே துன்பத்தில் ஆழ்ந்து மீதி வாழ்வில் மகிழ்ச்சி என்னும் மாயையை பூசுவதா...?

தருணங்கள் இருட்டித்துக் காட்சியளிக்கின்றன.

மீதமுள்ள பொழுதுகள் யோசிப்பிற்கு உகந்தவையல்ல.

நீ எனக்குத் தந்த அவகாசமும் முடிந்து போகிறது.

நீ என்னைத் தனியே விட்டுப் போகப்போவதாய்ச் சொல்கிறாய்.

தனியே நீ என்னை விட்டாலும், என்னுள் தோன்றாத துணையாய் நீயே தான் இருப்பாய்.

பூமிக்கு வந்த குழந்தையின் முதல் அழுகையாய் எனக்குள் ஒரு கேவல் பிறக்கிறது.

என்னைப் போல்தித்த உலகிற்கான நன்றியாய் அது முடிகிறது.

என்னைத் தாங்கி வளர்த்த உலகே! உனக்கு என் நன்றிகள்.

நான் எனது நன்றிகளை ஒவ்வொருவருக்கும் வழங்கிக் கொண்டு வருகிறேன்.

எனது காலம் நகர்கிறது.

எனது பாதங்களின் நடை தேய்கிறது.

மெதுமெதுவாக உனது காலருகே வந்துவிடுகிறேன்.

காலங்களின் அசைவில் உனது மலர்த்தோரணங்கள் என்னைத் தடவி வழிகாட்டுகின்றன.

எனது தொண்டை வரட்சியுள் வீழ்கிறது.

தாகம்... மிக நீண்ட காலத்துத் தாகம்...

அழுதத்துளி உன் கரத்திலிருந்து சிந்த நீ என்னை உன் அருகமைக்கிறாய்.

வாழ்ந்து களைத்த உடல் ஓய்ந்து போகிறது.

பாதங்கள் துவண்டு விழுகின்றன.

நாவு ருசியை இழந்துவிட்டது.

கரங்கள் செயலற்றுப் போகின்றன.

உடல் தொய்ந்து இயங்க முடியாமல் போய்விடுகிறது.

தூரத்தில் உனது குரல் நாதம் எனது செவியில் தேநூற்று கிறது.

எனது உடலில் சிறுகுகள் முளைக்கின்றன.

உடல் லேசாகிறது.

இப்போது உன்னோடினைந்து மிக லேசாய் பறக்க முடிகிறது.

உன்னருகே வந்துவிட்ட உணர்வு. உனக்கு மிக அருகே...

12783

பொது நூலகம்
காக்கவில்

மீரா பதிப்பத வெள்ளியிடம் - 86

Digitized by Noolalam Foundation
noolalam.org | m.noolalam.org